

У нумары:

✓ Даследуецца
фальклор

Тацяна Валодзіна аглядае сёмы выпуск зборніка «Фалькларыстычных даследаванняў»

➤ 6

✓ М.@rt.
КАНТРАСТы

Казкі «М.@rt. кантакту» для дзяцей і дарослых

➤ 11

✓ А сэрца помніць
і баліць

Распачаты праект «Павышэнне статусу вырабаваных жыхароў спаленых беларускіх вёсак»

➤ 13

✓ Карыкатура =
журналістыка +
мастацтва

Малюнкi і сакрэты
Аляксандра Каршакевіча

➤ 14

✓ Любімыя
пакупнікі —
навукоўцы

Дырэктар кнігарні «Акадэмічная кніга» Вольга Глухоўская ўвасабляе ў жыццё ідэю стварэння сеткі крам на рэспубліцы

➤ Дадатак «Кніжны свет»

Сумоўе творчых душ

Святлана БЕРАСЦЕНЬ,
фота Кастуся Дробава

Ірыну Архіпаву, самую тытулаваную спявачку былога СССР і Расійскай Федэрацыі, называлі і называюць з'явай у сусветнай музычнай культуры XX стагоддзя. Яе яркае мецца-сапра нават у запісе ўражае высокароднасцю тэмбру, шчодрай палітрай нюансаў, высокай культурай гучы, віртуознай вакальнай тэхнікай, асэнсаванасцю і пранікнёнасцю кожнай інтанацыі. Узрушальны голас. І дар універсальнага драматычнага пераўвасаблення: артыстка выклікала захапленне ў рускіх операх, у заходнееўрапейскай класіцы, у сольных партыях вакальна-сімфанічнага і харавога рэпертуару, у камерных мініяцюрах. А яе неверагодны творчы шлях! На прафесійную оперную сцэну Ірына Канстанцінаўна прыйшла паспяховым 30-гадовым спецыялістам... у дойлідстве. Кажуць, у Маскве можна пабачыць будынікі, над праектамі якіх працавала маладая архітэктар Архіпава. Ды ў музыцы яна была чалавекам невыпадковым: да вайны вучылася ў «Тнесінцы», потым брала ўрокі вакалу, спявала ў аматарскіх калектывах, паступіла ў Маскоўскую кансерваторыю. І ўрэшце архітэктар перастала быць яе прафесіяй.

Ірына Канстанцінаўна любіла прыязджаць у Беларусь. У 1960—70-х гадах у Мінску часта ладзілі прэм'еры шэдэўраў сусветнай аратарыяльнай музыкі з удзелам выканаўцаў-гасцей. Прыязджала і Архіпава. Дырыжоры, артысты аркестра, калегі-салісты яе абагаўлялі. І мы, зусім юныя ўдзельнікі хору, мелі гонар выступаць з ёю, сачыць за натхнёным палётам магутага, магічнага сола, пазіраючы на велічную і шыкоўную Артыстку. Праз колькі гадоў Ірына Канстанцінаўна працавала ў Мінску як старшыня журы найпрэстыжнага Усесаюзнага конкурсу вакалістаў імя М. Глінкі, дзе была не толькі строгім суддзёй, але і ўважлівым педагогам, шчодрым на прафесійныя парады маладым канкурсантам. Пры канцы 1980-х яна завітала ў Полацк, дзе туды наладзілі новы Міжнародны фестываль старадаўняй і сучаснай камернай музыкі. Замест адпачынку ў гасцініцы напярэдадні канцэрта ці гутаркі з журналістамі Архіпава выбрала сакральнае, сам-насам, спатканне з полацкай святынй. У дарозе да Спаса-Еўфрасіннеўскага манастыра, які ў тыя гады толькі-толькі пачынаў адраджацца, гасцю суправаджала прадстаўніца фестывальнага аргкамітэта. Яе глыбока ўзрушыла тое, што сусветна знакамітая зорка наведлася ў старажытны храм не на экскурсію, а дзеля ціхай малітвы — як існа праваслаўны чалавек...

Ініцыятыва правядзення такой незвычайнай творчай акцыі належыць Беларускаму саюзу музычных дзеячаў. Наладзілі яе ў Вялікай зале сталічнай філармоніі напярэдадні знамянальнай даты — Дня яднання народаў Беларусі і Расіі, што адзначаецца заўтра, 2 красавіка. Аднак не афіцыйны напамін календара стаўся нагодай для гэтай кранальнай і цёплай сустрэчы: арганізатараў імпрэзы і кіраўніцтва БДФ, беларускіх выканаўцаў і гасцей з Расіі, запрошаных да ўдзелу ў канцэртнай праграме, паяднала вялікае і светлае імя Ірыны Архіпавай. Легендарнай спявачкі, фенаменальнай асобы. І — пра што ведае далёка не кожны з яе прыхільнікаў — нашай зямлячкі.

Бог не толькі падараваў ёй чарадзейны і непаўторны музычны інструмент — рэдкі голас, але здзейсніў яшчэ адзін цуд: малады тэмбр голасу Ірыны Архіпавай захаваўся да яе 80 гадоў!

А хіба не цудам быў «саборны» талент Ірыны Канстанцінаўны, у душы якой злучылася беларускае і рускае? Яна ўмела знаходзіць, збіраць і аб'ядноўваць людзей: і здольную творчую моладзь, і майстроў, апантаных мастацтвам. Менавіта вялікая Архіпава ў няпростую часіну канца 1980-х узначыла Міжнародны саюз музычных дзеячаў і да апошніх дзён сваіх захоўвала, умацоўвала, развівала творчы стасункі. Дапамагаючы, дарэчы, у вырашэнні арганізацыйных праблем Беларускаму саюзу музычных дзеячаў.

Год таму, калі зямны шлях яе раптоўна абарваўся, «ЛіМ» надрукаваў журботныя нататкі пра асобу І. Архіпавай, пра яе творчыя і дзелавыя кантакты з музычнымі дзеячамі Беларусі, якую Ірына Канстанцінаўна без усялякай рыторыкі называла сваёю. Роднай. У кнізе «Музыкае», якую напісала спявачка, ёсць радкі пра звязаную з Мінскам рамантычную гісторыю кахання сваіх бабুলі ды дзеда. І пра Гомель, у які яна часта наведвалася да іх...

Задумаўшы канцэрт пад назвай «Памяці вялікай спявачкі Ірыны Архіпавай», беларускія музыканты запрасілі гасцей з Расіі. Прыехаў муж Ірыны Канстанцінаўны — Уладзіслаў П'яўко, славетны спявак-тэнор, народны артыст СССР, прэзідэнт Міжнароднага саюза музычных дзеячаў і Фонду І. Архіпавай, акадэмік, прафесар. Ён сёлага сустрэў сваё 70-годдзе, але працягвае актыўную творчую дзейнасць, вядзе музычна-асветніцкую і грамадскую працу, скіраваную найперш на прафесійнае станаўленне маладых выканаўцаў. Яшчэ адна гасця — Ксенія Вязнікава, уладальніца яркага мецца-сапра, заслужаная артыстка Расійскай Федэрацыі, салістка маскоўскага тэатра «Тэлікон-опера». Напярэдадні выступлення ў філармоніі масквічы пабывалі ў БДУ культуры і мастацтваў, дзе іх віталі лепшыя студэнцкія спеўныя калектывы: хор «Дабравест» пад кіраўніцтвам Альбіны Пякуцькі ды эстрадны гурт «Universum». Падчас гэтай творчай сустрэчы У. П'яўко распавёў пра самыя памятнаыя эпізоды свайго творчага жыцця: службу ў войску, першы візіт у оперу, знаёмства з Ірынай Архіпавай, дэбют на сцэне Вялікага тэатра...

Канцэрт у філармоніі (рэжысёр праграмы Валерый Уколаў, вядучая Іна Зубрыч), хоць і доўжыўся

каля дзвюх з паловай гадзін без антракту, успрымаўся як адно вялікае імгненне шчырага яднання многіх і многіх, знаёмых і не знаёмых між сабою, людзей. Яднанне праз музыку. Праз творчы дух. Праз светлую ўдзячную памяць... У суправаджэнні Нацыянальнага акадэмічнага народнага аркестра імя І. Жыновіча пад кіраўніцтвам Міхася Казінца спявалі лепшыя салісты нашай опернай сцэны: Наталля Акініна, Васіль Кавальчук, Ніна Шарубіна, Андрэй Марозаў, Алена Шведава. А потым інструментальны голас Беларусі далікатна падтрымаў выступленне расійскіх гасцей, кульмінацыяй якога стаўся выкананы дуэтам романс М. Глінкі «Не іскушай»: калісьці ён захапляльна гучаў у канцэртах І. Архіпавай і У. П'яўко. Ды гэтым разам голас вялікай спявачкі мы пачулі толькі ў запісе...

«Сумна, што на гэтай сцэне, дзе мы часта спявалі разам з Ірынай, я цяпер адзін...» — расчулена прамовіў наш гасць. І раптам з партэра хтосьці выгукнуў: «Мы з вамі!» І гэтае «Мы з вамі!» пачулася ўжо з розных куткоў залы. І патанула ў авацыях...

На здымку: народны артыст СССР Уладзіслаў П'яўко і заслужаная артыстка Расійскай Федэрацыі Ксенія Вязнікава.

Пункціры

Прэзідэнт Беларусі Аляксандр Лукашэнка павіншаваў калектыў Тэатра-студыі кінаакцёра Нацыянальнай кінастудыі “Беларусьфільм” з 30-годдзем яе заснавання. “Галоўнае багацце Тэатра-студыі кінаакцёра — унікальны калектыў, сапраўдная садружнасць аднадумцаў, якія знаходзяцца ў пастаянным творчым пошуку”, — гаворыцца ў віншаванні.

Прэзідэнт Беларусі Аляксандр Лукашэнка павіншаваў народных артыстаў Расійскай Федэрацыі Аляксея Булдакова і Станіслава Гаварухіна з юбілеем. У віншавальных лістах адзначаецца шматграннасць таленту артыстаў і тое, што іх мастацтва служыць умацаванню культурных сувязей паміж Расіяй і Беларуссю.

Прэзідэнт Беларусі Аляксандр Лукашэнка ў сувязі са смерцю народнай артысткі СССР Людміль Гурчанкі выказаў спачуванні родным і блізкім артысткі.

Міністэрства культуры Беларусі аб’яўляе аб правядзенні адкрытага маладзёжнага конкурсу на стварэнне літаратурнага сцэнарыя мультыплікацыйнага фільма, прысвечанага нацыянальнай тэматыцы. Матэрыялы для ўдзелу ў конкурсе аўтары павінны накіраваць да 1 кастрычніка 2011 года на адрас Дэпартаменту па кінематаграфіі Міністэрства культуры Беларусі.

Падведзены вынікі Міжнароднага паэтычнага конкурсу “Залатое пярэ” ў Маскве. У намінацыі “Лепшыя вершы, прысвечаныя тэме славянскага адзінства”, пераможцай стала віцебская паэтка Тамара Краснова-Гусачэнка.

Духоўна-асветніцкая праграма “Сям’я-Адзінства-Айчына” пройдзе ў маі 2011 года ў Нясвіжы. Праграма ўключае ў сябе хрэсны ход, канцэрты, семінары, круглыя сталы, акцыі ў падтрымку мнагадзетных сем’яў, спектаклі для дзяцей і тэатральныя форумы для падлеткаў, выстаўкі-кірмашы духоўнай літаратуры, аўдыё- і відэапрадукцыі.

Узвядзенне гісторыка-архітэктурнага комплексу “Мінскае замчышча” плануецца пачаць у канцы 2011 года. Комплекс размесціцца на плошчы 4,9 га і будзе абмежаваны ракой Свіслач, праспектам Пераможцаў, вуліцай Багдановіча, станцыяй метро “Няміга” і фантанам перад Палацам спорта. Археалагічна даказана, што старажытны Мінск пачаў сваё існаванне менавіта на гэтым месцы.

Працягваецца адкрыты публічны конкурс “Уваходны білет у Нацыянальны мастацкі музей Рэспублікі Беларусь”. Конкурсныя работы прымаюцца да 17 красавіка. Ацэньваць праекты будзе кампэтэнтнае журы на чале з генеральным дырэктарам Нацыянальнага мастацкага музея Уладзімірам Пракапцовым. Білет абранага дызайну будзе дзейнічаць на працягу аднаго года.

Серыя веснавых прэм’ер падрыхтавана для юных слухачоў Віцебскай абласной філармоніі. Гэта — музычная казка рускага кампазітара Барыса Чайкоўскага “Ласкуцік і воблака”, створаная паводле аповесці Софіі Пракоф’евай; музычная праграма “Герой дзіцячых кніг” (абедзве пастапоўкі віцебскага рэжысёра Антона Грышкевіча) і, урэшце, інструментальная казка “Залаты ключык”, створаная маладым салістам філармоніі Уладзіславам Сярпінскім.

Падрыхтавала Ірына МАСЛЯНІЦЫНА

У Саюзе пісьменнікаў Беларусі

Ірына МАСЛЯНІЦЫНА

— Анатоль Мікалаевіч, шмат у якіх краінах не толькі рэгіянальных пісьменніцкіх арганізацый, але наогул ніякіх не існуе. А пісьменнікі ўсё роўна кнігі ствараюць. Што, па вашаму, рэальна дае берасцейскім літаратарам членства ў СПБ?

— Памятаю, калі мне прапанавалі ўступіць у Саюз пісьменнікаў Беларусі ў 1997 годзе, я таксама не ведаў, дзеля чаго гэта робіцца і навошта мне быць у тым Саюзе. А калі выклікалі на Прэзідыум, — бачу, там спрэс класікі, на творах якіх, можна сказаць, вырас. І гэтыя класікі ўсе галасуюць за маё ўступленне. Якая была радасць! Колькі сіл, эмоцый, натхнення ад адчування, што вось ты цяпер — разам з імі, у адной суполцы! Стаўшы членам Саюза пісьменнікаў, натуральна, зблізіўся з літаратарамі берасцейскага аддзялення, адкрыў для сябе іх творчасць, шмат з кім пасябраваў. Гэта вялікая ўдача для пісьменніка — жыўчы ў невялікім горадзе, мець магчымасць пастаянна кантактаваць з сабратамі па пяры, абменьвацца творчымі планами і задумамі.

— Ці шмат у Брэсцкім абласным аддзяленні СПБ ініцыятыўных людзей?

— Ведаецца, калі б не гэтыя ініцыятыўныя людзі — існыя сябры, патрыёты Берасцейшчыны, — нікая справа не рухалася б. Ну ўявіце сабе: я, старшыня, жыву ў невялікім горадзе

Анатоль Крэйдзіч: «Ініцыятыўных у нас многа...»

Члены Брэсцкага абласнога аддзялення “Саюза пісьменнікаў Беларусі” лічаць сябе паслядоўнікамі Уладзіміра Калесніка. Далучэнне да вялікага імя абавязвае быць на ўзроўні — ствараць вартыя кнігі, прымаць удзел у важных для краіны падзеях, быць сапраўднымі праваднікамі духоўнасці. Здаецца, літаратарам Брэсцкай вобласці гэта ўдаецца. Ва ўсялякім разе, галасы іх — чутныя, творчасць — заўважная. Сёння наш суразмоўца — старшыня берасцейскай пісьменніцкай арганізацыі Анатоль Крэйдзіч.

Іванава, рэдагую раённую газету. А гэта ж 135 кіламетраў ад Брэста. Вельмі ўдзячны сваёй намесніцы Любоўі Крэсцускай. Яна і гаспадыня нашага офіса, і справавод, і арганізатар мерапрыемстваў, і выдатная паэтка — гонар аддзялення, і наогул памочнік ва ўсім. Валерый Гапееў — не толькі пладавіты і безумоўна выдатны прэзаіт, але і не горшы праграміст. Вось ужо пяць гадоў яго намаганнямі існуе сайт аддзялення. Вялікі дзякуй Аляксандру Юдзіцкаму, гэтаму неабыхаваму, чужаму чалавеку за яго пастаянны клопат пра нашу легенду, самага старэйшага літаратара краіны, Ганаровага грамадзяніна Брэста Васіля Ласковіча, якому ў лютым споўнілася 97 год. Аляксандр Майсеевіч апекаваўся падрыхтоўкай рукапісу яго кнігі “Водгулле далёкай навалніцы...” Ініцыятыўнасць Мікалая Елянеўскага з Пінска грунтуецца на высокай духоўнасці і глыбокім патрыятызме. Гэта па яго прапанове заснава-

на ў в. Лунін Лунінецкага раёна літаратурнае свята “Лунінская восень”. А як жа запатрабаваны аддзяленнем мудрасць, жыццёвы вопыт, шчырасць, надзейнае плячо Георгія Тамашэвіча! Колькі карыснага зрабіў для літаратараў і літаратуры краю Валерый Грышкавец! Усё, што мы выдаём у Маскве ў тоўстых літаратурных часопісах, “Літаратурной газете”, — гэта найперш яго клопаты. Досыць актыўна ўдзельнічаюць у справах аддзялення Аляксандр Валковіч, Зінаіда Дудзюк, Анатоль Бензярук, Вячаслаў Бурдыка, Марыя Ляшук. Так што ініцыятыўных у нас многа.

— Безумоўна, самым дзейным спосабам прапаганды творчасці пісьменніка таго ці іншага рэгіёна з’яўляецца ўдзел пісьменніцкай арганізацыі ў міжнародных форумах, сустрэчах, фестывалях. Як складаюцца стасункі берасцейцаў з пісьменнікамі суседніх краін?

— Летась і пазалетась дэлегацыі берасцейскіх пісьменнікаў

прымалі ўдзел у разнастайных мерапрыемствах на Беластоцшчыне, якія ладзілі літаратурнае аб’яднанне “Белаежа” на чале з прафесарам Беластоцкага ўніверсітэта Янам Чыквіным і культурны цэнтр Беларусі ў Польшчы. Міжнародны форум з удзелам беларускіх пісьменнікаў Польшчы, Гарадзеншчыны і Берасцейшчыны ладзіўся летась таксама ў Гродне. Сёлета месцам яго правядзення стане Берасцейшчына. А назва яго — “Літаратурны трохкутнік”. Наладжаны трывалыя сувязі і з Люблінскім аддзяленнем Саюза пісьменнікаў Польшчы. Мы перакладаем творы з беларускай на польскую і наадварот. Удзельнічаем у мерапрыемствах. Абменьваемся мы таксама творами і дэлегацыямі з Валынскай пісьменніцкай арганізацыяй, якую ўзначальвае вельмі зычлівая Ніна Горык. Брэст з’яўляецца месцам правядзення “Фестывалю рускай паэзіі”. Гэта свята рэспубліканскага ўзроўню.

Пісьменнікі абвясцілі абласны літаратурны конкурс для моладзі, якая піша на беларускай мове, “Суніцамі пахне Айчына...”. Конкурс прысвечаны 75-годдзю з дня нараджэння выдатнага беларускага паэта Міхася Рудкоўскага. Вынікі будуць падведзены да Дня беларускага пісьменства.

5 красавіка спаўняецца 70 гадоў прэзаіту Аляксандру Юдзіцкаму.

Навіны літжыцця: Берасцейшчына

Брэсцкае выдавецтва “Альтэрнатыва” выпусціла першы літаратурны альманах Івацэвіччыны “Там, дзе Грыўда і Шчара”. А ў выдавецтве “Харвест” пабачыла свет новая кніга Зінаіды Дудзюк “Аднарог”. Яна выйшла ў серыі “Беларуская сучасная фантастыка”, якую заснаваў СПБ.

Падводзяцца вынікі абласнога конкурсу маладых аўтараў “Мы родзены для вдохновенья”... Тыя, хто будучы прызнаны лепшымі ў намінацыях “Малая проза” і “Паэзія”, стануць удзельнікамі Рэспубліканскага літаратурнага конкурсу, які пройдзе ў Брэсце і станецца састаўной часткай Міжнароднага фестывалю рускай паэзіі.

Конкурсы

Свята сяброўства

Ірына АЛЯКСАНДРАВА, фота Кастуся Дробава

Калі чатыры гады таму дырэцыя Дома культуры ў першы раз абвешчала конкурс дуэтаў, ніхто і падумаць не мог, што канцэрт-спаборніцтва, зарыентаванае ў асноўным на завадчан, перарасце ў своеасаблівы міжнародны фестываль. Але гэтак здарылася.

Зрэшты, і з самага пачатку мерапрыемства мела адпаведны размах. Першыя гады дуэты фарміраваліся па прынцыпе: самадзейны спявак плюс тытулаваны прафесійны эстраднік. Безумоўна, такое творчае супрацоўніцтва магло быць толькі разавай акцыяй. Але яна надта спрыяла цікавасці грамадскасці да конкурсу і, галоўнае, заахвочвала саміх заводскіх артыстаў да ўдзелу ў культурна-вядоўшчых мерапрыемствах.

Конкурснай тэматыкай 2011 года стала дружба народаў былога Савецкага Саюза. Адпаведна, назву конкурс атрымаў — “Песні, якія нас аб’ядноўваюць”. Спаворніцтвы праходзілі ў два этапы. Першы — гэтак званая абавязковая праграма — выкананне песні, складзенай у СССР. Песні В. Дабыніна, Р. Паўлса, В. Раінчыка, І. Нікалаева, Н. Багаслоўскага, Ю. Антонава ператваралі паказ у яркі дывертымент. Падчас перапынку на сцэну выйшлі госці конкурсу, спевакі

У Доме культуры Мінскага трактарнага завода адбылося цікавае мерапрыемства — конкурс дуэтаў. У ім прынялі ўдзел самадзейныя артысты з пяці краін.

вядомай групы “СССР”. У другім туры гучалі народныя песні і новыя хіты.

Узровень выканання ў большасці ўдзельнікаў мог быць прыраўняны да прафесійнага. Таму журы даволі доўга вырашала, каму ж аддаць перамогу. У выніку Спецыяльны прыз атрымаў дуэт МТЗ — Вольга Ручан і Руслан Мельнікаў. Трэціх месцаў было тры. І дасталіся яны тры “Ластаўкі” з Даўгаўпілса, каларытнаму дуэту “Отрада” з Санкт-Пецярбурга і трыя з Казахстана — Аліхан Бахіянаў, Даніяр Бакыт, Алія Гудова.

Два другія месцы прысудзілі дзяўчатам з Тальяці Ларысе Сцяпанавай і Ларысе Ціхонскай, а таксама запарожскаму дуэту Юліі Кандрашовай і Дзмітрыю Іванову. Лепшым быў прызнаны мужчынскі дуэт з Мінска — Дзмітрый Саўчанка і Мікіта Касцюкевіч. Яны пазіцыяніруюць сябе ні болей, ні меней, як Тэатрам песні. Назва абавязвае, але хлопцы, безумоўна, вартыя яе.

На здымку: самы яркі імідж прадэманстравалі ўдзельнікі Піццэрскага дуэта “Отрада” Барыс Зонаў і Валянцін Іваічанка.

Імпрэзы

Адкрытае сэрца

Барыс ЛУШЧЫК

У Дзяржаўным музеі гісторыі беларускай літаратуры прайшла вечарына “Сэрца майстра ўсім адкрыта”, прысвечаная 100-годдзю з дня нараджэння вядомага беларускага паэта, перакладчыка, а таксама сапраўднага майстра ў іншых літаратурных жанрах, Аляксея Зарыцкага.

Да падзеі была падрыхтавана выстава, на якой экспанаваліся кнігі як самога Аляксея Аляксандравіча, так і іншых пісьменнікаў, тых, хто ў свой час пакінуў яму даравальныя надпісы. Можна было пазнаёміцца і са здымкамі розных гадоў, рукапісамі.

Вялі вечарыну загадчык навукова-экспазіцыйнага аддзела музея Вольга Гулева і дачка А. Зарыцкага Таццяна Аляксееўна. Свамі згадкамі пра А. Зарыцкага, уражаннямі ад ягонай творчасці падзяліліся Мікола Аўрамчык, Алесь Марціновіч, Вячаслаў Рагойша, Васіль Жуковіч, Ала Сямёнава, Васіль Зуёнак, Алесь Разанаў і іншыя. Творы Аляксея Аляксандравіча гучалі ў выкананні Алега Вінярскага. Вадзім Спрыначан прачытаў верш “Наконт віна” ў сваім пераўвасабленні па-руску. Дачка Сяргея Грахоўскага Таццяна Сяргееўна пазнаёміла прысутных з успамінамі свайго бацькі пра А. Зарыцкага.

Літабсягі

«Прафесійнае» свята паэтаў

Няма такой прафесіі — паэт. А “прафесійнае” свята — Сусветны дзень паэзіі — існуе. Яно было зацверджана на 30-й сесіі ЮНЕСКА ў 1999 годзе. І вось ужо дванаццаць гадоў з гэтай нагоды ў розных краінах свету, у розных гарадах збіраюцца паэты, каб павіншаваць адзін аднаго і прадставіць новыя свае творы чытачам.

Ірына МАСЛЯНІЦЫНА,
фота Кастуся Дробава

І што б там ні казалі пра незапатрабаванасць паэзіі ў сучасным меркантильным свеце, але ў залах і на пляцоўках, дзе ў гэты дзень ладзяцца святочныя імпрэзы, свабодных месцаў звычайна не бывае. Ва ўсялякім разе, гэтак у нас, у Беларусі. Ды, мабыць, беларусы і наогул адзін з самых паэтычных народаў, бо вершы ў нас пішуць і міністры, і калгаснікі, і паважаныя пенсіянеры, і школьнікі. Узровень жа прафесійных нашых паэтаў настолькі высокі, што гэтаму не перастаюць здзіўляцца замежныя крытыкі і літаратары.

Ва ўсёй сваёй разнастайнасці была прадстаўлена ў гэтым годзе сучасная беларуская паэзія на вечарыне, прысвечанай Сусветнаму дню паэзіі, у сталічным Доме літаратара. Больш як 20 паэтаў — членаў Саюза пісьмнікаў Беларусі прынялі ў ёй удзел. Бездакорная рытміка вершаў Генадзя Пашкова, пранікнёны лірызм Міхася Пазнякава і Валянціны Паліканінай. Гра-

мадзянскасць Навума Гальпяровіча і глыбіня мастацкай вобразнасці Анатоля Аўруціна скаралі; нягучная, лёгкая, як трапятанне крылаў матылька, паэзія Таісы Трафімавай і па-ясенінску шырокае слова Юрыя Сапажкова дапаўнялі супрацьлеглымі па колеры фарбамі тканы агульнымі намаганнямі святочны паэтычны дыван. А яшчэ былі тут вытанчаны далікатны верш Лізаветы Палес і напоўнены пульсаваннем жыцця радок Казіміра Камейшы; гатовы выбухнуць ледзь стрыманай экспрэсіяй верш Рагнеда Малахоўскага і філасофскі расповед Міколы Шабоўіча. З радасцю прынялі ўдзел у вечарыне паэты-франтавікі Аляксандр Сусліў і Мікалай Іваноў. Паэт Атаалахі Зартошт, перс па паходжанні, чытаў творы на роднай мове і ў перакладзе на рускую — мудрагелістая вязь усходняга верша скарала магічнасцю гучання. Вадзім Спрыначан прадстаўляў свае вершы на рускай, беларускай і украінскай мовах.

Сапраўднай знаходкай арганізатараў вечарыны стала чытанне ўзораў класічнай паэзіі на англійскай, нямецкай, французскай, іспанскай, італьянскай, кітайскай і арабскай мовах. Сусвет-

ную паэтычную культуру ярка прадставілі студэнты факультэта міжкультурных камунікацый Мінскага дзяржаўнага лінгвістычнага ўніверсітэта, выхаванцы выкладчыкаў Алены Арцхоўіч, Таццяны Гарановіч, Яўгена Мароза. І безумоўна, вядучым паэтычнай вечарыны быў таксама паэт — адзін з цікавейшых рамантыкаў сучаснай беларускай літаратуры Міхась Башлакоў.

На здымку: Валянціна Паліканіна чытае свае вершы, апублікаваныя ў апошнім нумары часопіса “Нёман”.

Артлінія

Алена ЗЯЛЕВІЧ,
старшы навуковы
супрацоўнік музея-сядзібы
“Пружанскі палацык”

Суполка “Таварыства перасоўных мастацкіх выстаў. ХХІ стагоддзе” з Санкт-Пецярбурга завітала ў Пружаны са сваёй вялікай экспазіцыяй. У музеі-сядзібе “Пружанскі палацык” адбылося ўрачыстае адкрыццё ХХХ выстаўкі гэтага таварыства. Прысутнічалі прадстаўнікі адміністрацыі раёна, мастацтвазнаўцы і мастакі, кіраўнікі ўстаноў адукацыі і проста гледачы. На вернісаж прыехалі з Санкт-Пецярбурга старшыня праўлення “Таварыства...” Валерый Выбаржанін і мастак Юры Белазерскі.

Гэтае творчае аб’яднанне створана ў 2005 годзе ў Санкт-Пецярбургу з мэтай адраджэння лепшых традыцый рускага мастацтва, вядомых па творах Крамскога, Пярова, Шышкіна, Мясеедава, Рэпіна і іншых перасоўнікаў XIX стагоддзя. Вось

што раскажаў старшыня праўлення “Таварыства...” В. Выбаржанін: “У адрозненне ад сваіх папярэднікаў, перасоўнікі сучасныя нароўні з рэалістычным (у вузкім сэнсе) падыходам да мастацтва прапаноўваюць і іншыя правяраныя часам

мастацкія канцэпцыі. Зварот да жыцця, асветніцкая праца, як гэта было ў папярэднікаў, характэрна і для нашага аб’яднання, асабліва сцю якога з’яўляецца пошук і паказ твораў, што сцвярджаюць высокую гуманістычны мэта рускага мастацтва. Вельмі важна выявіць найбольш каштоўныя творы ў вялікім коле мастакоў і аб’яднаць іх у адзінае культурнае поле. У аб’яднанні аднолькава паважліва ставяцца да самага рознага гледача. Дзейнасць нашых перасоўнікаў уключае таксама майстар-класы для юных мастакоў, удзел у навуковых канферэнцыях, стварэнне новых метадаў даследаванняў алейнага жывапісу, працу з бібліятэкамі; папаўненне фондаў музеяў новымі работамі; дапамога адоранай моладзі і падтрымка старых мастакоў; шэфства над галерэяй Я. Майсеенкі ў Беларусі (г. Буда-Кашалёва); арганізацыя фэстаў да інш.”

Выстаўка працуе да 3 красавіка. Гэта не проста экспазіцыя, але і

досвед вялікай доўгачаканай мастацкай ідэі. Яе падтрымліваюць тых, хто яшчэ памятае старое мастацтва і стаміўся ад тоеслоўя ды прафанацыі мастацтва, ад наватарства дзеля наватарства. Злучыць творчы досвед і шуканні мастакоў ды скульптараў з патрабаваннямі часу — вось задача ўдзельнікаў піццэрскага аб’яднання, якое прадставіла ў Пружанах 86 разнастайных работ 43 мастакоў. У з’яўленні мастакоў-перасоўнікаў на пружанскай зямлі бачыцца невыпадкова. З Пружанскай звязана імя Станіслава Жукоўскага, дзяцінства якога прайшло ў бацькоўскім маёнтку ў в. Стара-воля і які пэўны час ўваходзіў у Таварыства перасоўнікаў XIX ст. А вядомы жывапісец Іван Шышкін, таксама адзін з ідэйных перасоўнікаў, працаваў ў Белаежскай пушчы. Мабыць пружанскі край нясе у сабе нейкі асаблівы код творчага і духоўнага патэнцыялу.

На здымку: Вячаслаў Уланай “Фінскі рыбак” (тэракота, 2000).

Повязі

Вольга ПАЎЛЮЧЭНКА,
фота Алены Гурбо

Менавіта так паэтычна называюць архітэктару — “застыгла музыка”. Дзякуючы творчаму парыву гарады, прадстаўленыя сучаснікам у папярэвым макеце, застаюцца на стагоддзі нашчадкамі. Як захаваць культурную “партытуру” мінулага і прадуладжваць будучыню гарадоў, якім “вопратка” макета вокалгненна робіцца малой? Гэтае і іншыя пытанні абмяркоўваліся падчас сустрэчы мінскіх архітэктараў і іх калег з Санкт-Пецярбурга.

На сустрэчы прысутнічаў міністр архітэктары і будаўніцтва Рэспублікі Беларусь Анаголь Нічкасаў. Прадстаўнічая дэлегацыя з 20 чалавек прэзентавала ў Мінску ўзоры будаўніцтва паўночнай сталіцы Расіі, што складаюць асноўную частку экспазіцыі выстаўкі

“Архітэктары Санкт-Пецярбурга-2009” у Мармуровай зале Графічнага музея.

Арганізацыя заграднага кампуса вышэйшай школы менеджменту Санкт-Пецярбургскага дзяржаўнага ўніверсітэта на базе палацава-паркавага ансамбля

“Міхайлаўская дача”; новае будаўніцтва: студэнцкае кафэ ў форме піраміды; няправільны авал фізкультурна-аздраўленчага комплексу; НДІ менеджменту і цэнтр падрыхтоўкі кіраўнікоў у палацы вялікага князя Міхаіла Мікалаевіча, гасцінічны корпус цэнтра пад-

рыхтоўкі кіраўнікоў у кухонным корпусе, — усе гэтыя работы можна было ўбачыць у памяшканні Рэспубліканскага Дома архітэктараў. Візіт архітэктараў Санкт-Пецярбурга ў сталіцу Беларусі рыхтаваўся даўно — творцаў звязвае даўняе сяброўства. Дарэчы, ленинградскія архітэктары прымалі ўдзел у адраджэнні пасляваеннага Мінска. Гасці пазнаёміліся з новымі і адрэстаўраванымі будынкамі нашай сталіцы, а таксама з магчымасцямі беларускіх прадпрыемстваў, якія працуюць на аснове айчыннай сыравіны. У межах візіту прайшлі майстар-класы для студэнтаў архітэктурных спецыяльнасцей БНТУ і БДУ. Адбылося падпісанне дагавора аб далейшым супрацоўніцтве: неўзабаве выстаўку работ беларускіх дойлідў убачыць Санкт-Пецярбург.

На здымку: адкрыццё выстаўкі ў Рэспубліканскім Доме архітэктараў.

З-пад яра

На адкрыццё Тыдня дзіцячай кнігі, якое адбылося ў дзіцячым філіяле Гродзенскай абласной навуковай бібліятэкі імя Я. Карскага, завіталі не толькі гродзенскія пісьмennікі, але і госці з Мінска — паэтка Раіса Баравікова. Дасканаласць веданне твораў Раісы Андрэеўны прадэманстравалі дзеці — галоўныя ўдзельнікі свята. Школьнікі ўпэўнена адказвалі на пытанні паводле твораў Баравіковай, разгадвалі загадкі і нават складалі красворд з прозвішчам гасці. З цікаўнасцю слухалі юныя чытачы выступленне гродзенскай пісьменніцы Ганны Скарынскай. Дырэктар бібліятэкі Л. Малыцава ўручыла пераможцам конкурсу “Лепшы водзук на любімую беларускую кнігу” граматы, падзячныя лісты і салодкія падарункі. Атрымалі падарункі ў той дзень і гродзенскія бібліятэкі. Ад РВУ “ЛіМ” — новыя беларускія кнігі.

Людміла КЕБІЧ

Грамадскае аб’яднанне “Дыялог Еўразія” ставіць сваёй мэтай распаўсюджванне ідэі дыялога і талерантнасці паміж народамі ўсяго свету. Круглы стол на тэму “Роля прадстаўнікоў творчай інтэлігенцыі ў духоўным жыцці грамадства” было падрыхтавана аб’яднаннем сумесна з Саюзам пісьмennікаў Беларусі. Прадставіўшы матэрыялы па гуманістычнай дзейнасці сучаснага турэцкага пісьменніка і філосафа Фетхулаха Гюлена, дырэктар аб’яднання Іхсан Дылекчы і старшыня Саюза пісьмennікаў Беларусі Мікалай Чаргінец запрасілі прысутных выказаць свой пункт гледжання адносна магчымасці пісьмennікаў ў сучасным свеце ўплываць на стэрэатыпы мыслення. У абмеркаванні выступілі беларускія пісьмennікі Анатоль Андрэеў, Алена Папова, Атаалахі Зартошт, Ірына Масляніцына, Мікола Багадзяж, кнігавыдавец Ліліяна Анцух і іншыя.

Аляксей ГАРБУНОЎ

Сусветны Дзень паэзіі ў сярэдняй школе № 12 г. Віцебска быў адзначаны ў незвычайным фармаце. Акунуцца ў чароўную атмасферу Яе Вялікасці Паэзіі дапамагла гасця, вядомая паэтка Тамара Краснова-Гусачэнка, якая падаравала ў гэты дзень школе свае новыя кнігі. Паэзія можа стаць адказам на самыя глыбокія духоўныя пытанні, сказала Тамара Іванаўна, навучыць дабру, узаемапаважэнню, любові. У гэты ж дзень адбылася прэзентацыя чарговага зборніка вершаў юных паэтаў школы “Вытокі”.

Алёна КРАСАВІК

Тэматычная вечарына “Чарнобыль — боль кожнага!” прайшла ў Гомельскім дзяржаўным каледжы мастацтваў імя Н. Ф. Сакалоўскага. Сумная памяць пра падзеі, што адбыліся 25 гадоў таму, выліліся ў вершы і песні. Іх пранікнёна выканалі навучэнцы каледжа. Наведалі вечарыну і гомельскія паэты — Алег Апанасюк, Аляксандр Атрушкевіч, Ганна Атрошчанка, Лілія Возісава і Ніна Шклярава.

Галіна МІКАЛАЕВА

У Дзяцілаўскім гісторыка-краязнаўчым музеі адкрылася выстаўка маладзечанскай мастачкі Ядвігі Сянько “Шлях да святыхых”. У экспазіцыі — 51 работа — спісы з вядомых абразоў і карціны на біблейскія сюжэты. Пятнаццаць гадоў таму Ядвігу, выпускніцу Маскоўскага ўніверсітэта мастацтва, надта зацікавіла і прывабіла хрысціянская тэма. З добраславення Мітрапаліта Мінскага і Слуцкага, Патрыяршага Экзарха ўсяе Беларусі Філарэта мастачка пачала працаваць у новым кірунку. З творчасцю таленавітай мастачкі знаёмы ў Расіі, Украіне, Польшчы, краінах Балтыі. Іконы яе работы ўпрыгожваюць храмы ў Беларусі і за яе межамі, знаходзяцца ў музеях і прыватных калекцыях.

Іосіф ЗАЯЦ

Па размеркаванні. З Магілёва

Ірына ТУЛУПАВА

Сярод выпускнікоў каледжа – нямала творцаў. Гэта пісьменнікі Алесь Махнач, Уладзімір Марук, прафесар, дэкан факультэта інфармацыйна-дакументных камунікацый Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў Уладзімір Яцэвіч. У бібліятэцы каледжа, як і належыць кожнай узорнай чытальні, праходзяць літаратурныя вечары, гасцёўні.

Але размова з дырэктарам Магілёўскага бібліятэчнага каледжа Аляксандрам Чугаём — больш пра падрыхтоўку спецыялістаў. Менавіта і толькі тут рыхтуюць бібліятэкараў сярэдняй кваліфікацыі ва ўсе скарбніцы Беларусі.

— **Аляксандр Аляксандравіч, напэўна, лёгка быць манапалістам у сваёй справе?**

— Так, на дзённай форме навучання мы адзіныя ў краіне, хто рыхтуе спецыялістаў з сярэдняй спецыяльнай адукацыяй. З аднаго боку, гэта гонар: любая бібліятэка — абласная, нацыянальная, сельская — працэнтаў на 80 укамплектавана нашымі кадрамі.

З другога — адказнасць. Бліжэйшыя да нас навучальныя ўстановы — Санкт-Пецярбургскі тэхнікум і Маскоўскі ўніверсітэт. Дзе, між іншым, нашы выкладчыкі яшчэ ў 1990-я гады павышалі кваліфікацыю.

— **Можна, у суседзяў і студэнтам навучацца лепш? Як падзяляеце інфармацыйную, бібліятэчную прастору ў межах СНД?**

— Сапраўды, жыхары ўсходніх раёнаў Магілёўшчыны, бывае, едуць вучыцца ў Смаленск, у ВНУ там можна паступаць на бюджэтныя месцы. І жыллё здымаць там танней, чым у Мінску. Менавіта таму ў мінулым годзе былі зроблены захады, каб адкрыць на базе нашага каледжа філіял Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў. Але на сённяшні дзень пры разуменні і падтрымцы ўпраўлення культуры аблвыканкама і ўніверсітэта, на жаль, працэс гэты спыніўся на ўзроўні міжмністэрскага ўзгаднення. Таму не магу сказаць, што філіял будзе. Але патрэба ў ім ёсць.

Сяброўства наша з універсітэтам распачалося ў 1994-м. Да мінулага года працавала група паглыбленай сярэдняй спецы-

У Магілёўскім дзяржаўным бібліятэчным каледжы даволі значная колькасць навучальных гадзін прысвечана вывучэнню літаратуры. Сусветнай, дзіцячай, літаратуры народаў былога СССР. Адпаведна пачынаючы ад старажытнагрэчаскага эпасу, “Іліяды” і “Адысеі” Гамера, і заканчваючы сучаснымі беларускімі, расійскімі пісьменнікамі — вывучаецца ўсё!

яльнай адукацыі. І выпускнікі гэтай групы, каб прадоўжыць адукацыю, ішлі адразу на 3-і курс універсітэта. Але ўніверсітэт перайшоў на чатырохгадовае навучанне па спецыяльнасці, і мы дамовіліся, што ўсе нашы выпускнікі цяпер маюць магчымасць там навучацца з 2-га курса дзённага аддзялення па скразных вучэбных планах.

— **Ва ўніверсітэце факультэт, дзе рыхтуюць бібліятэкараў, называецца па-сучаснаму: інфармацыйна-дакументных камунікацый. У сувязі з узростаннем цікавасці да інавацыйных падыходаў вы ў бібліятэчным каледжы не збіраецеся мяняць назву і кірункі працы?**

— Мы летась таксама адкрылі новую спецыяльнасць — “дакументазнаўства і дакументацыйнае забеспячэнне кіравання”. Шмат часу адводзім вывучэнню камп’ютарных дысцыплін. Сапраўды, мы прызвычаліся бачыць бібліятэку як месца, дзе захоўваюцца кнігі, але на сённяшні дзень усё больш важную ролю

адыгрывае электронная кніга. І неабходна ўмець працаваць з ёю. Каб зарыентаваць чалавека, на якіх сайтах лепш шукаць запаветны “томік”, каб расказаць яму пра навінкі. Фарміраванне інфармацыйна-дзелавога цэнтра на базе бібліятэкі каледжа якраз і разлічана на тое, каб нашы выпускнікі ўмелі гэта рабіць.

— **Навучальны працэс на тое і навучальны, каб прыўзняць чалавека над яго ведамі. Але хто да вас паступае: тыя, хто не знайшоў месца ў іншых ВНУ, каледжах і тэхнікумах ці тыя, хто мэтанакіравана паступаў, каб пасля працаваць у бібліятэцы?**

— Ведаеце, сённяшні дырэктар Магілёўскай абласной бібліятэкі Ілона Сарокіна таксама не паступіла калісьці на філалагічны факультэт, прыйшла да нас у каледж, улюбiлася ў прафесію і цяпер узначальвае абласную бібліятэку! Таму падыходы тут неадназначныя. Ёсць людзі, якія бібліятэкарамі толькі сябе і бачаць. З цікавасцю вучацца

і потым ідуць працаваць. Гэта лічу самым галоўным: даць магчымасць нашым навучэнцам палюбіць спецыяльнасць і замацавацца ў прафесіі.

— **Вы працуеце без перанасычэння рынку кадрамі?**

— Якраз нядаўна ў нас адбылося папярэдняе размеркаванне. Дык вось на нашых 76 выпускнікоў ужо пададзена 92 заяўкі. І прыходзяць яшчэ. Мы не забяспечваем нават тыя заяўкі, якія даюць вобласці. Асабліва праблемныя — Віцебская і Брэсцкая. Між іншым, летась мы размеркавалі 12 платнікаў па іх просьбе, і яны ўсе замацаваліся на месцах. У нас жа рыхтуецца не толькі бібліятэкар, а той чалавек, які будзе забяспечваць, асабліва на вёсцы, ідэалагічную працу. Хто сёння рухае на сяле ідэалогію, акрамя старшын сельскага савета? Бібліятэкар, урач ФАПа, калі ёсць, і нехта з кіраўніцтва СВК.

— **Аднак галоўнае ў прафесіі — праца з кнігай. Што чытаюць будучыя бібліятэкары?**

— Чытаюць, і на самых розных носьбітах. На занятках выкарыстоўваем у тым ліку электронныя падручнікі і электронныя канспекты лекцый. Фонд жа нашай бібліятэкі складае больш як 67 тысяч экзэмпляраў. Папаяўнялася бібліятэка да 2009 года па праграме развіцця сярэдняй і спецыяльнай адукацыі вельмі добра: каля 700, нават да 1000 кніг набывалі ў год. Але гэта была абласная праграма, на жаль, далей яна не працавала, і мы апошнімі гадамі набылі толькі каля 50 экзэмпляраў кніг. Але працуем з абменнымі фондамі бібліятэк. Цесна ўзаемадзейнічаем з Нацыянальнай бібліятэкай, з Прэзідэнцкай бібліятэкай, з абласной. І такім чынам папоўнілі свае фонды ў 2010 годзе яшчэ на 1000 экзэмпляраў. Гэта і прафесійная, і мастацкая літаратура.

На здымку: дырэктар Магілёўскага дзяржаўнага бібліятэчнага каледжа Аляксандр Чугай.

Штрых-код

Рыта СТАХ

Што было

22 сакавіка адбылася прэзентацыя электроннага фотаальбома Аляксея Пысіна “*Жыццё маё...*”. Электронны фотаальбом падрыхтаваны супрацоўнікамі Магілёўскай абласной бібліятэкі, якая з’яўляецца арганізатарам штогадовых Пысінскіх чытанняў. Фотаздымкі з сямейнага архіва, на якіх паэт разам з роднымі і блізкімі, з сябрамі калегамі, былі прадастаўлены жонкай Еўдакіяй Пысінай, дачкой Любоўю Лукашковай і ўнукам Дзянісам.

Удзел у мерапрыемстве прыняў Віктар Арцём’еў, які добра ведаў паэта і цяпер з’яўляецца даследчыкам творчасці А. Пысіна. Віктар Іванавіч прэзентаваў сваю новую кнігу-радавод “Пысіны: ад прадзеда да праўнукаў”.

Напрыканцы сакавіка ў Гомельскай абласной бібліятэцы адбылася акцыя і выстаўка прэзентаваных кніг “Любімай бібліятэцы” з запрашэннем дарыцеляў.

У цэнтральнай раённай бібліятэцы г. Ліда праходзіла выстаўка старадаўніх богаслужбовых выданняў, прымеркаваная да Дня праваслаўнай кнігі. Самы даўні фаліант, які выклікаў цікавасць наведвальнікаў, быў выдадзены яшчэ пры Пятру I.

Падчас пасяджэння клуба “Каласок” у дзіцячай бібліятэцы імя Якуба Коласа Пінска маленькія чытачы здзейснілі падарожжа ў незвычайную краіну пад назвай “Добрыя манеры”. Праз вершы і ўрыўкі з казак бібліятэкары знаёмілі дзяцей з правіламі паводзін дома і ў гасцях, у школе і на вуліцы.

Што ёсць

3 21 сакавіка па 10 красавіка ў Нацыянальнай бібліятэцы Беларусі адкрыта выстава “Прыгажосць італьянскага мастацтва ў выданнях бібліятэкі Франко Марыя Рыччы”.

3 28 сакавіка па 3 красавіка ў бібліятэках Пінскага раёна праводзіцца Тыдзень дзіцячай і юнацкай кнігі.

Што будзе

12 красавіка ў Віцебскай гарадской бібліятэцы імя Янкі Маўра плануецца прэзентацыя кнігі Д. Газіна “Сапуновскіе сокровища” (да 160-годдзя з дня нараджэння А. Сапунова).

14 красавіка ў Гомельскай абласной бібліятэцы адбудзецца “круглы стол” на тэму “Кніга Беларусі: дзяржаўныя і прыватныя калекцыі. Сучасны погляд” з удзелам бібліятэкараў Беларусі. Ужо паступілі заяўкі на ўдзел ад Гродзенскай абласной бібліятэкі, плануюцца выступленні з Веткаўскага музея народнай творчасці Гомельскага палацава-паркавага ансамбля. “Круглы стол” адбудзецца ў рамках Румянцаўскіх чытанняў. У палатцы Румянцавых і Паскевічаў будзе экспанавацца выстава кніг з калекцыі М. П. Румянцава, якія прадставіць Расійская дзяржаўная бібліятэка — уладальніца кніжнай калекцыі Мікалая Пятровіча.

3 18 па 23 красавіка ў Браслаўскай цэнтральнай раённай бібліятэцы адбудзецца тыдзень выпускніка.

У красавіку ў Віцебскай абласной бібліятэцы пройдзе пазнавальна-інфармацыйная гадзіна “Космас далёкі і блізкі” (да 50-годдзя касмічнай эры).

21 красавіка ў Баранавіцкай цэнтральнай гарадской бібліятэцы імя В. П. Таўлая пройдзе Дзень інфармацыі “Жыццё пасля Чарнобыля”. У гэты дзень адбудзецца конкурс літаратурных твораў “Чарнобыль у нашым лёсе”, у якім удзельнічаюць старшакласнікі школ горада. На працягу месяца ў публічных бібліятэках г. Баранавічы пройдзе цыкл мерапрыемстваў, прысвечаных 25-годдзю Чарнобыльскай трагедыі.

30 красавіка адбудзецца бенефіс Лышчанскай сельскай бібліятэкі (Пінскі раён) “Бібліятэка — усім нам мілы дом”, прысвечаны 60-годдзю чытальні. Віншuem юбіляраў!

Заўвага: у датах запланаваных мерапрыемстваў магчымыя змены.

Тэатр, які пачынаўся з жабяняці

Ярына РЫТАМІНСКАЯ

Дзеці надзвычай любяць “ажыўляць” любыя істоты, адорваючы іх адвечным правам чалавека гаварыць, рухацца, праяўляць эмоцыі. Яны бачаць у іх тое, што схавана ад дарослага вока. Асабліва ж радуецца, калі ўдаецца “ўдыхнуць душу” ў любімую ляльку.

Дзіцячы лялечны тэатр “Пацешка”, створаны ў дзіцячай бібліятэцы № 6 г. Мінска, — адзіны такі ў сталіцы. Дзеткі бягуць сюды з жаданнем хутчэй надзець на сваю руку ўлюбёнага героя казкі і прымусяць яго рухацца так, як падказвае іх багатая фантазія. Цяпер ніводнае мерапрыемства для маленькіх хлопчыкаў і дзяўчынак не абыходзіцца без удзелу тэатра, з дапамогай якога героі кніг ажываюць, рухаюцца, размаўляюць. “На наш погляд, гэта адзін з самых эфектыўных спосабаў прывабіць дзетак да беларускай кнігі”, — гаворыць дырэктар бібліятэкі Тамара Патук.

А пачыналася ўсё... з некалькіх лялек і акцёраў. Але гульня так захапіла, што “жыхароў” такога казачнага горада станавілася ўсё больш: цяпер свайго “выхаду на сцэну” чакаюць каля 30 персанажаў — лялек, якія зроблены рукамі супрацоўнікаў ці куплены. Сярод іх — Антонік-Понік — галоўны герой адной з кніг У. Ліпскага; Вася Вясёлкін і Васілінка — галоўныя дзеючыя асобы часопіса “Вясёлка”; дзед Усявед, пугач Купа — персанажы зборніка “Лясная кніга”, дзядуля Адам, бабуля і ўнучка Юля — персанажы

казак М. Маляўкі; ліса-калядоўшчыца, воўк-прадпрымальнік з аднайменных казак М. Чарняўскага і шмат іншых.

Але галоўнае — што дзеткі, якім даручаюцца лялькі для таго, каб адбылася казка, самі “дапісваюць” яе — эмацыянальна ўзбагачаюць і люструюць непаўторны ў сваіх фарбах прыгожы і захапляльны дзіцячы свет.

На здымку: жабяня — першая лялька ў дзіцячым тэатры.

Ксенія КУШНАРОВА

Ужо не адно дзесяцігоддзе ў нашай краіне падтрымліваецца традыцыя правядзення “Каласавін” — рэспубліканскага свята, прымеркаванага да дня нараджэння класіка беларускай літаратуры Якуба Коласа. У рамках святкавання праводзіцца навукова-практычная канферэнцыя, дзе праблемныя пытанні актуалізуюцца ў выступленнях даследчыкаў мастацкай спадчыны песняра.

Пастаянным удзельнікам гэтага свята пачынаючы з першых “чытанняў” з’яўляецца член-карэспандэнт НАН Беларусі Міхась Мушынскі — мэтр айчыннага літаратуразнаўства, які адным з кірункаў сваёй навуковай дзейнасці абраў некалі даследаванне творчасці Якуба Коласа.

Кніга Міхася Мушынскага “Мае “Каласавіны”, якая пачыццела свет у 2010 годзе ў выдавецтве “Беларуская навука”, уяўляе сабой зборнік артыкулаў, куды (па вызначэнні аўтара) “уклочаны даклады і выступленні на пленарных і секцыйных пасяджэннях, а таксама некаторыя іншыя артыкулы, звязаныя з літаратурнай спадчынай пісьменніка, але іх тэма ў той або іншай ступені ўпершыню была агучана менавіта на “Каласавінах”.

Матэрыялы, уключаныя ў ладны томік (больш як 30 друк. арк.), скіраваны на пераасэнсаванне састарэлых, часам вельмі моцна спрошчаных ацэнак, неаб’ектыўных высноў, на больш глыбокае навуковае даследаванне твораў Якуба Коласа. Увага засяроджваецца на паасобных вузлавых пытаннях ідэйна-творчага, светапогляднага, грамадска-палітычнага характару песняра, на некаторых праблемных аспектах, такіх, як успрыманне Коласам сацыялістычнай рэвалюцыі, стасункі з уладай, афіцыйнымі коламі.

У асобныя блокі вылучаны артыкулы, дзе разглядаюцца этапныя творы народнага паэта, такія, як паэма “Новая зямля”. Гэты

Яго «Каласавіны»

Даследаванне творчасці Якуба Коласа мае даволі значныя набыткі. Але, разам з тым, да гэтага часу застаецца яшчэ шмат недастаткова вывучаных важных пытанняў і праблем, аналіз якіх у ракурсе новых дасягненняў літаратуразнаўства дапаможа больш поўна і ўсебакова ацаніць мастацкую спадчыну класіка беларускай літаратуры.

твор інтэрпрэтуецца аўтарам як праява высокай духоўнасці беларускага народа, невычэрпная паводле свайго зместу, глыбіні пранікнення ў псіхалогію, жыццё, унутраны свет, нацыянальны характар беларуса, як класічны ўзор нацыянальнага ліра-эпасу, перш за ўсё з пункта гледжання яго мастацкай дасканаласці.

Адна са структурных частак зборніка прысвечана даўно наспелай у беларускім коласазнаўстве праблеме ўзроўню перакладу на рускую мову паэм “Новая зямля” і “Сымон-музыка”. Параўнальна-супастаўляльнае вывучэнне арыгінальных і перакладных тэкстаў абедзвюх паэм, якое зрабіў у адным з раздзелаў кнігі Міхась Му-

шынскі, паказала, што наяўныя пераклады не адпавядаюць запатрабаванням сённяшняга чытача, бо рускамоўныя варыянты гэтых твораў значна адрозніваюцца ад арыгіналаў: перакладчыкамі дапушчана шмат істотных скарачэнняў, якія парушылі не толькі аўтарскую творчую волю, але, часам, і агульны сэнс паасобных частак.

Ідэйна-мастацкая канцэпцыя паэм у выніку такіх адвольных дзеянняў апынулася збедненай, спрошчанай. У артыкулах, прысвечаных дадзенай праблематыцы, разгледжаны і прааналізаваны пралікі і недахопы, дапушчаныя аўтарамі перакладаў. Пры аналізе прычын адступленняў перакладчыкаў ад арыгінальнага тэксту твораў даследчыку дапамаглі новыя архіўныя матэрыялы, звязаныя з гісторыяй перакладу і рэдагавання “Новай зямлі” і “Сымона-музыкі”.

У кнізе паказваецца роля закладзеных Коласам мастацкіх традыцый як фактару актыўнага фарміравання літаратуры, інтэнсіўных наватарскіх тэматычна-праблемных, жанрава-стылёвых пошукаў, пошукаў новага героя, новых вобраза-выяўленчых сродкаў.

Зроблена таксама спроба пановаму вырашыць некаторыя тэксталагічныя праблемы, звязаныя з аднаўленнем аўтарскай творчай

волі ў аповесці “Адшчапенец”, з выбарам асноўнага тэксту першай рэдакцыі паэмы “Сымон-музыка”, трылогіі “На ростанях”, “Методыкі роднай мовы”, з пераапрацоўкай і публікаваннем лірыкі Коласа “нашаніўскага” перыяду. Закрануты і пытанні тэксталогіі публіцыстычных і літаратурна-крытычных артыкулаў.

На думку аўтара зборніка «Мае “Каласавіны”», аб’ектыўнага вывучэння і незалежнай ацэнкі чакае і паэма “На шляхах волі”. Шмат нявысветленых пытанняў датычаць гісторыі напісання твора і яго жанравай формы. Традыцыяна яго адносяць да паэмы, але дэталёвы аналіз зместу, вобразнай сістэмы, прынцыпаў раскрыцця характараў, наяўнасць некалькіх сюжэтных ліній, а таксама абмалёўка прыватнага, асабістага жыцця чалавека на фоне гістарычных падзей і грамадска-палітычных зрухаў сведчыць пра тое, што твор “На шляхах волі” мае ўсе падставы быць названым не ліра-эпічнай паэмай, а вершаваным раманам. Гэта сведчыць пра актыўныя наватарскія пошукі Коласа ў галіне ліра-эпічнай творчасці, узабагачэнне яго жанравага, стылёвага патэнцыялу.

Асобная гаворка Міхасём Мушынскім вядзецца таксама пра распрацоўку Коласам тэмы дзяржаўна-культурнага будаўніцтва,

а таксама пра выкарыстанне яго ідэйна-мастацкіх набыткаў у сённяшнім грамадскім жыцці, у сучасных сацыяльна-культурных умовах.

Як вядома, Якуб Колас веў актыўнае творчае, грамадскае жыццё, сутыкаўся з рознымі людзьмі займаў шэраг адказных пасада, а людзі, якія былі побач з ім, безумоўна, пэўным чынам уплывалі на яго. Таму сярод праблем, непасрэдна звязаных з жыццём і творчасцю Якуба Коласа, недастаткова поўна вывучанай бацьціца яшчэ і праблема асяроддзя, у якім жыў і працаваў пісьменнік, і ўласна літаратурнага, і грамадска-культурнага, і нават дамашняга, побытавага. У кнізе гэтаму пытанню прысвечаны артыкулы з раздзелаў “Якуб Колас і яго акружэнне” і “Максім Гарэцкі і Якуб Колас”.

Знаёмства з матэрыяламі зборніка «Мае “Каласавіны» адкрые перад чытачом шмат новага, цікавага і карыснага, а пытанні, якія ў ім уздымаюцца, заахваюць даследчыкаў да новых пошукаў, да спасціжэння новых глыбінь творчасці Якуба Коласа. Нездарма некаторыя артыкулы, змешчаныя ў зборніку, у прыватнасці тыя, дзе размова ідзе пра галоўныя, этапныя творы Якуба Коласа, уключаліся ў выданні вучэбна-педагагічнага профілю.

Думаецца, што ў кнізе, дзе творчасць Вялікага песняра асэнсавана праз прызму высокай меры не толькі літаратуразнаўчай думкі, але і асабістых перажыванняў і ўражанняў сапраўднага вучонага, адкрыюць шмат новага для сябе не толькі вучоныя-літаратуразнаўцы, студэнты-філолагі, настаўнікі беларускай літаратуры, але і самае шырокае кола чытачоў.

Таццяна ВАЛОДЗІНА

Якнаглядны ўзор такой карпатлівай, шматпрыступкавай і ў многім выніковай справы выступае зборнік “Фалькларыстычныя даследаванні. Кантэкст. Тыпалогія. Сувязі: 36. арт. Вып. 7”. Навуковымі рэдактарамі выступілі знаныя і паважаныя фалькларысты Рыма Кавалёва і Вольга Прыёмка. У цэлым зборнік адлюстроўвае тую вялізную працу па вывучэнні і папулярызаванні вуснай народнай спадчыны, якая ажыццяўляецца кафедрай тэорыі літаратуры, вучэбна-навуковай лабараторыяй беларускага фальклору і студэнцкай навукова-даследчай лабараторыяй на філалагічным факультэце БДУ.

Звяртае на сябе ўвагу, што гэта сёмы выпуск, свайго роду юбілейны, які ўжо дазваляе канстатаваць наяўнасць цэлай серыі. Зборнік традыцыйна ўключае раздзелы, прысвечаныя асноўным кірункам фалькларыстычных пошукаў: “Фальклор у кантэксце культуры”, “Фальклор — міфалогія — магія”, “Традыцыйны фальклор беларусаў: жанры, віды, паэтыка”, “Фальклор — літаратура — мова”. Несумненна каштоўнымі выступаюць змешчаныя ў зборніку матэрыялы Рэспубліканскага навукова-метадычнага семінара “Праблемы выкладання фальклору і этналогіі ў ВУНУ і іншых навучальных установах”. Сваім вопытам і набыткамі дзялення выкладчыкі з Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта, Беларускага ўніверсітэта культуры і мастацтваў, Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Ф. Скарыны. Грунтоўны і зацікаўлены аналіз сучасных даведчаных выданняў правяла Р. Кавалёва. І хоць аўтарка скіроўвалася на задачы інфармацыйнага забеспячэння курса “Фалькларыстыка” і навукова-даследчай работы студэнтаў, гэты аналіз несумненна карысны для рэдактараў і саміх аўтараў энцыклапедычных слоўнікаў па фальклоры і міфалогіі.

У артыкулах зборніка перад чытачом паўстае займальны і багаты свет беларускага фальклору. Пад увагу трапляюць і лёс уладароў заклятых скаргаў, вобраз міфічнага Дуная ў народнай лірыцы, семантыч-

Даследуецца фальклор

Як стаць фалькларыстам? Як стаць навукоўцам? Цяжка адразу адказаць на такія пытанні. Цяжка нават вызначыць: фалькларыст і навукоўца — гэта адно і тое ж альбо не. Мае названая праблема і яшчэ адзін аспект: як стаць навукоўцам самому і дапамагчы ў гэтым сваім вучням; як выгадаваць даследчыка? Упэўнена, абсалютная большасць выкладчыкаў, кіраўнікоў курсавых, дыпломных, магістарскіх і г.д. работ пагодзяцца са мною адразу ж — навучыць даследаваць вельмі і вельмі цяжка.

ны комплекс сіраты, паселішча ў мастацкім свеце каляндарна-абрадавых песень. Самыя розныя пазіцыі міфапаэтычнай карціны свету атрымліваюць сваё асвятленне ў артыкулах зборніка. Гэта і дэманалагічны складнік — праз вобразы дамавіка і русалкі; астранамічны — у даследах ролі месяца; самантычны — у выяўленні міфасемантыкі вачэй; заалагічны — праз вобраз казы і інш. Шэраг традыцыйных жанраў беларускага фальклору стаў аб’ектам увагі (прыказкі, загадкі, замовы, балады, песні, казкі і г.д.). Сваё, беларускае, больш выяўна высвечлілася на фоне іншаславянскіх супастаўленняў — з чэшскім, балгарскім фальклорам. Чытач знойдзе ў зборніку і артыкул, прысвечаны знакавым элементам нарвежскага быту.

З пачатку зборніка высокую даследчыцкую планку задаюць працы беларускіх этнамузыказнаўцаў — Тамары Якіменкі, Таццяны Бярковіч, Таццяны Пладуновой і інш. Арыгінальныя даследы, вытрыманыя метадалагічныя падыходы, карэктны стыль выкладання — усё гэта характарызуе дадзены блок з самага лепшага боку. Трымаюць планку і літаратуразнаўцы, артыкулы якіх дадаюць шмат новага ў галіну даследавання творчага скарыстання прафесійнымі аўтарамі фальклорных набыткаў.

А вось “міфалагі” выступаюць тут студэнцкім калектывам, у якім ёсць нават першакурснікі. Вядома ж, прыемна адчуваць сярод моладзі зацікаўленасць нашай духоўнай спадчынай, аднак часам простае перапісван-

не імі ўжо вядомых прац крыху бянтэжыць. Застаецца спадзявацца, што суседства ў зборніку з прафесійнымі даследчыкамі стане для пачаткоўцаў добрым узорам і будзе не толькі натхняць, але і спрыяць засваенню правілаў навуковай этыкі. Пытанне даверу студэнцкім фальклорным запісам у апошнія гады паўстала асабліва востра, таму да асобных цытат першапачаткова ставішся досыць крытычна. У дадзеным выпуску звяртае на сябе ўвагу шэраг несумненна арыгінальных запісаў, з неблагой для студэнта перадачай дыялектных уласцівасцей мясцовых гаворак. Праўда, у асобных выпадках “выказванні” бабুলь выклікаюць усмешку. Хочацца верыць, што студэнты, ды і аспіранты і нават даследчыкі, будуць ставіцца да кожнага слова нашых рэспандэнтаў з вялікай увагай і пашанай.

Менавіта гэты выпуск засведчыў пашырэнне ўвагі да сучаснага гарадскога фальклору. У гэтым блоку заўважна вылучаюцца артыкулы Вольгі Корсак, прысвечаныя назвам сталічных аб’ектаў і прыкметам і правілаў, распаўсюджаным у студэнцкім асяроддзі. Даследчыца пераканаўча і на багатым, сабраным ёй жа матэрыяле паказвае, як напаўняюцца новым матэрыялам традыцыйныя схемы, як на аснове архаічных міфалагем спараджаюцца новыя тэксты. Цікавым падаецца і артыкул Лілі Пішчык, якая распавяла пра дзіцячы фальклор Берасцейшчыны, зыходзячы з уласнага вопыту.

Сёмы выпуск “Фалькларыстычных даследаванняў” узабагаціўся і такім раздзелам, як “Матэрыялы для энцыклапедыі і слоўнікаў”. Вядома, энцыклапедычны артыкул вымагае вялікага майстэрства ў выкладцы матэрыялу і ведаў аўтара, бо параўнальна невялікі аб’ём мусіць быць вельмі змястоўным. Тут хочацца адзначыць арыгінальны і інфарматыўны артыкул Т. Марозавай “Армейскі (салдацкі) фальклор”.

Няма сумненняў, зборнік цікавы і карысны ў многіх сваіх пазіцыях — і як блок новых матэрыялаў, крытычна-аналітычных даследаванняў, сустрэч з новымі імёнамі і ўжо прызнанымі аўтарызэтатамі. Аднак, як мне падаецца, найпершае значэнне зборніка ў яго ўключанасці ў навукова-адукацыйны працэс. Ён сваімі матэрыяламі і нават канцэпцыйай адлюстроўвае рэальны стан фалькларыстычных даследаванняў у беларускіх вышэйшых навучальных установах. І на завяршэнне хацелася б вярнуцца да пастаўленага ў пачатку пытання: як выгадаваць прадзвігава даследчыка-фалькларыста? Як навучыць адрозніваць рэфэрат, эсэ, пераказ ад самастойнага навуковага даследавання? Як прывіць павагу не толькі да носбітаў традыцыі, але і да сваіх калег, працамі якіх ты карытаешся? Даводзіцца прызнаць: вельмі і вельмі няпроста. Таму і радуе, што ў беларускіх ёсць магчымасць вучыцца ўсім разам — у тым ліку на старонках чарговых выпускаў “Фалькларыстычных даследаванняў”.

Вольга НИКОЛЬСКАЯ

Серыя кніг “Гісторыя ў асобах” не так даўно папоўнілася чарговым выданнем, кнігай “Рагнеда і рагнедзічы”. Цікавая назва, з Рагнедай усё зразумела, але які сэнс нясе паняцце *рагнедзічы*? Письменнік прадбачыць пытанне дапытлівага чытача, таму ва ўступе, які, дарэчы, называецца “Замест уступу”, тлумачыць логіку ўвядзення такога паняцця. Паводле Радзівілаўскага летапісу, у Рагнеды і Уладзіміра акрамя сына Ізяслава было яшчэ трое сыноў — Яраслаў, Мсціслаў і Усевалад, а таксама дзве дачкі. У гістарычнай літаратуры сустракаюцца назвы “Рагваложыя ўнукі”: Яраславічы ў адносінах да нашчадкаў Яраслава Мудрага, аднаго з сыноў Рагнеды і Уладзіміра, Ізяславічы ў гонар старэйшага сына Рагнеды, Рурыкавічы. Аднак кожнае з гэтых абазначэнняў не ахоплівае цалкам род Рагнеды. У сваёй кнізе Алесь Марціновіч піша як пра Рагнеду і Уладзіміра, так і пра іх дзяцей і ўнукаў. “Рагнедзічы... пад гэтае вызначэнне трапляюць не толькі дзеці Рагнеды і Уладзіміра, але і ўнукі, таму што ва ўсіх іх цячэ кроў Рагнеды. Кроў маці, бабুলі... У славян жа, не будзем забываць, асабліва шанавалася жанчына, дзякуючы якой і прадаўжаўся людскі род...”

Кніга Алесь Марціновіч складаецца з шасці аповесцей. Першая з іх — “Рагнеда, Гарыслава, Анастасія”. Гэтыя імёны нібыта назвы главаў з летапісу жыцця полацкай княгіні. Рагнедай яе назвалі бацькі, Гарыславай дзяўчына стала пасля шлюбу з забойцам свайго бацькі, імёна Анастасіі Рагнеда атрымала ўжо калі была манахіняй. Гісторыя нялёгкага лёсу Рагнеды вядома амаль усім яшчэ са школы. Аднак вядомы найбольш значныя моманты з яе біяграфіі, без падрабязнасцей і тлумачэнняў. Але менавіта падрабязнасці адыгрываюць нямалую ролю ў нашым жыцці, яны дапамагаюць зразумець асобныя ўчынкі і паводзіны людзей. Такіх цікавых малавядомых фактаў дастаткова ў кнізе Алесь Марціновіч. Напрыклад, мяне заўсёды здзіўляла “звярыная лютасць”, з якой павёў сябе ноўгарадскі князь Уладзімір у дачыненні да Рагнеды і яе бацькоў: на вачах

Гронка гісторыі

у маці і бацькі полацкага князя Рагвалода згвалціў Рагнеду, пасля чаго засёк князя. Гэтая трагедыя адбылася толькі з-за таго, што Рагнеда адмовіла Уладзіміру і абрала яго брата, на той час кіеўскага князя Яраполка? Безумоўна, выбар Рагвалодавай дачкі непрыемна здзіўіў ноўгарадскага князя, але ў такой жорсткасці была яшчэ адна прычына — абраза, якую нанесла Рагнеда Уладзіміру. Калі да Рагнеды прыйшлі сваты, яна не проста адмовіла ім, а і патлумачыла сваё рашэнне — “не хачу разважаць рабыніча”. Рагнеда Рагвалодаўна намякала на паходжанне князя: Уладзімір быў пазашлюбным сынам князя Святаслава Ігаравіча і ключніцы княгіні Вольгі, бабкі Уладзіміра. “Гэта была аплывуха, ды яшчэ якая. Паводле тагачасных звычаяў, жонка перад сном мужа разувала. Рагнеда тым самым не проста не хацела ісці замуж за Уладзіміра, яна не жадала прыніжаць сябе перад тым, хто, згодна яе ўяўленням, быў чалавекам другога гатунку, “рабом”. Князь, канечне, не мог забіць гэтыя абразлівыя словы. Ён дасягнуў сваёй мэты: Рагнеда стала яго жонкай. Ці магла маладая гордая дзяўчына жыць з забойцам свайго бацькі? Магла, і жыла ў каханні, сцвярджае Алесь Марціновіч. Рагнеда незаўважна для сябе палюбіла мужа, і ён ад-

“Ён піша гісторыю Беларусі, прытым не агульнымі словамі, якімі “настругана” ўжо безліч адвольных гістарычных твораў. Піша канкрэтную Беларусь, піша яе гісторыю ў асобах, што, безумоўна, і цяжка, і накладна, хаця быць першаадкрывальнікам — справа надзвычай ганаровая”. Так пра пісьменніка, вядомага крытыка і літаратуразнаўца Алесь Марціновіч піша другі не менш вядомы пісьменнік і крытык Віктар Гардзеі.

казваў ёй тым жа. Нягледзячы на вялікую колькасць жонак, “Рагнедзь”, як пяшчотна называў яе Уладзімір, была яго любімай. Што ж прымусіла жонку занесці нож над каханым мужам? Яго здрада. Уладзімір канчаткова вырашыў увесці на Русі хрысціянства, таму мусіў хрысціцца сам. Паводле ж хрысціянскай веры мужчына можа мець адну жонку. Князь жа даўно хацеў парадніцца з візантыйскім дваром. Такая магчымасць у яго з’явілася. У Кіеў прыехала грэчаская царэўна Ганна, яна стала яго жонкай. Для сваіх былых жонак Уладзімір, як клапатлівы муж, адшукаў годных “мужоў”. Усе пагадзіліся з такім рашэннем, акрамя Рагнеды. Здрада мужа развярэдзіла былую рану. Крыўда, боль, абражаны жаночы гонар нарадзілі нянавісць у душы Рагнеды. “Чалавек з уласнымі поглядамі, думкамі, пачуццём жаночага гонару”. Такой бачыць яе Алесь Марціновіч. Менавіта такія апісанні характараў герояў і робяць творы пісьменніка гісторыяй у асобах, нашы славы продкі прымаюць постаці простых людзей, прадстаюць у вобразах мужчын, здольных на здраду, пакрыўджаных каханымі жанчын, а таксама любячымі і мудрымі братамі. Менавіта так характарызуе пісьменнік аднаго з сыноў Рагнеды і Уладзіміра тмутакаанскага князя Мсціслава.

...Мсціслаў Уладзіміравіч з’яўляўся чалавекам надзіва сардэчным. За баявую зброю ён браўся толькі па неабходнасці. А так надта любіў бавіць час на паляванні. Але і тут у многіх выклікаў здзіўленне. Часам, калі, здавалася б, лёс мядзведзя ці алены вырашаны, мог адмовіцца страляць у звер. Рука не падымалася, каб забіць яго”. У тыя

часы спрэчкі паміж братамі за землі былі звычайнай справай. Так некалі па загадзе Уладзіміра забілі яго брата Яраполка. Ваяваць за Чарнігаў давялося і сынам Уладзіміра Яраславу і Мсціславу. Вырашальная бітва адбылася пад Ліственам. У ёй перамог Мсціслаў. І толькі пасля чарговай крывавай бойкі Мсціслаў Уладзіміравіч зразумеў, як павінны браты вырашаць спрэчныя пытанні. “... Менавіта ў гэты момант у яго з’явілася думка, што, бадай, лепей будзе, калі ў далейшым ён перастае ваяваць са сваім братам”. Русь жа адзіная, навошта ім дзяліць яе, калі і так шмат праліта ўжо крыві. Спрэчныя ж моманты трэба паспрабаваць вырашыць мірным шляхам”. Мсціслаў прапаноўвае брату мір. Хоць і не адразу, але Яраслаў згаджаецца. “Вобразна кажучы, прайшоўшы праз Ліствен, абодва набраліся мудрасці, якая не меней значыць, чым воінская адвага, а ў тых выпадках, калі можна абысціся без крыві, яшчэ больш, чым яна”. Сама аповесць называецца “Прайсці праз Ліствен”. І невыпадкова: менавіта Ліствен стаў тым месцам, дзякуючы якому сыны Уладзіміра пачалі жыць у міры, і гэта паўплывала не толькі на іх, але і на жыццё іх нашчадкаў.

Дарэчы, назвы ўсіх шасці аповесцей шматзначныя. У кожнай прыхаваны пэўны сімвал. Напрыклад, у творы “Салодкая гронка рабіны”, які прысвечаны ўнучцы Рагнеды Анастасіі Яраслаўне. Галоўная гераіня сама нібыта спелая гронка рабіны, маладая і надзвычай прыгожая. Дачка Яраслава Мудрага вельмі прагна да ведаў і кніг. А яшчэ яна здольная на сапраўднае каханне, моцнае і самаахвярнае. Яе жаніхом стано-

віцца венгерскі нашчадак Эндрэ Дарэчы, у гэтым творы пісьменнік выступае не толькі як знаўца мінулага свайго народу, але і як сапраўдны гісторык, які ведае і шляхі развіцця суседніх з намі краін. Алесь Марціновіч вельмі даходліва апісвае палітычную сітуацыю ў Венгрыі, якая склалася ў час прыходу да ўлады караля Эндрэ.

Усе кнігі Алесь Марціновіч, нягледзячы на складаны гістарычны матэрыял, які ён разглядае, чытаюцца надзвычай лёгка. У чым жа феномен аўтара? У гарманічным спалучэнні гістарычнай праўды і надзвычайнай мастацкасці ў яго творах. “Пра тое, што восень гатова вось-вось заявіць аб правах гаспадыні, напамінала хіба што першая пазалота на дрэвах. Яны, як кінуць вокам, стаялі ў спалучэнні двух колераў — зялёнага, што ахопліваў лістоў ледзь не цалкам, і жоўтага, які, прагнуўшы прыйсці яму на змену, пажадлівым языком паспеў ужо сямтам пакласці свае прыкметныя мазкі, якія так хараша гарманіравалі з зелянінай”. Аўтара цікавіць усё: гісторыя яго краіны, узаемаадносіны людзей, прыгажосць родных краявідаў. А ці каўнасьць гэта ўзнікае ад любові, ад шчырай і самааданай любові да свайго краю. Згодны з гэтай думкай і Віктар Гардзеі: “Душа Алесь Марціновіч — канечне ж, у роднай Беларусі, у яе мінулым, у ягоных цудоўных кнігах. Мінуўшчыну ён і адкрывае праз гісторыю ў асобах, і робіць гэта дзеля таго, каб жывылося ў нас нацыянальнае бясмяцтва, якому, на жаль, навокал яшчэ багата прыкладаў”. ...Дзеля таго, каб у кожнага з нас была свая салодкая гронка рабіны...

У простыя словы ўкладаецца вера

Амаль заўсёды самы першы верш пішацца пра каханне: жаданае, прадбачанае, знойдзенае ці згубленае, перажытае, адцвіўшае. Першы верш кладзецца на паперу нясмела і няўпэўнена ў салодкім пачуцці ці рашуча, размашыста ў горкім першым адчаі. Вельмі часта і першая кніга паэта бывае прысвечана каханню. Але пра каханне — другая кніга гомельскай паэтэсы Таццяны Нілавай.

мі (“нішчымніца ночы”, “цнота наштовак”, “узрост маральнай чысціні”); вобразы ж другой кнігі кранальныя і простыя — як раскрытая далонь (“Луну, как зеркальце девичье, / открою в ветренном окне”, “чтоб не село сердце на мель”, “В лужах глубоких / небо створожится”). Але ўважлівае знаёмства з новым зборнікам упэўнівае, што вельмі часта за гэтай вонкавай простацю — вялікая праца душы, якая адраджаецца з папалішча: ёй не трэба вытанчаных эксперыментаў, эпатажу, ёй трэба лекі. І гэтыя лекі Таццяна Нілава знаходзіць у звыклым — у яднанні з прыродай, з Космасам (“Люби меня, / как любят пустоту, / и обнимай, Вселенной наполняя”), з традыцыямі народа (“Приму тебя, как драгоценный дар. / Заговорю молитвами шептухи”). Каханне паэтэсы няпростое, вы-

пакутаванае і страчанае, ды ўсё ж вялікая асабістая трагедыя Т. Нілавай не абцяжарвае чытача, не абдае смяротным холадам, наадварот, паэтэса дае надзею, узвышаючыся над прыватным, сягаючы да трагедый Сусвету.

І хоць у назве кнігі смела і незауважана заяўлена тэма кахання, зборнік не толькі пра пачуцці. Кніга пра гармонію свету, пра веру, пра жах апошняй мяжы. Дасканалая рытміка верша зачароўвае, верш пульсует, Т. Нілава выдыхае верш. І нягледзячы на цудоўную сугестыўнасць, такая магія верша часам дасягаецца за кошт пэўнага зацяжнення сэнсу. Ёсць вершы — зрокавыя вобразы, нявыказаныя, нявытлумачаныя, іх паэтэса дазваляе запоеўніць кожнаму самастойна. Рэальныя, нават бытавыя абгрунтаванні вобразаў даюць арыгінальны, рэзкі скок ад быта-

вога плана да філасофскага (як, напрыклад, адбываецца ў вершы “Жёлтый лимон”). Вобразы аўтаркі нешаблонныя, вынаходлівыя, натуральныя, часам яны выходзяць за межы звычайнай свядомасці (“В банке консервной / портится жизнь...”, “Ночи обычно выдают / в круглых лунных таблетках...”). Думкі аўтаркі скандэнсаваныя, лаканічныя, глыбокія і не заўсёды зразумелыя, містычныя экстаз часам не знаходзіць адэкватнага выражэння ў рацыянальным слове: “Но и взрослые / всё равно растут, / как если бы выросшую сосульку / перевернули и дали стекать — / выросла бы новая. / И жизнь / имеет форму песочных часов”. Паэтэса ўласціва афарыстычнасць: “Вся вера ложится в простые слова. В пустые — молва”. І ў гэтай сціслай і глыбокай фразе быццам бы зафіксавана скразная

ідэя кнігі. Гэтай прастай Т. Нілава ратуе нас і ратуецца сама — “Люди откалываются, / будто льдинки в капель. / Жизнь состоит / из упавших капель”. Лёгка біблейскія алюзіі заглыбляюць павярхоўныя падзеі будзённасці ў вершах паэтэсы: “Блаженны плачущие / и утоляющие скорби, / и слёзы их врачуют. / Блаженны, / ибо в утешении / состоит их высшее благо”; “Прошу душе насущной — / хлеба”; “в каждой душе умер Христос / и в каждой — воскрес”. Настойліва ў творах паўтараецца шматзначны для інтэрпрэтацый і бяздонна глыбокі хаямаўскі матыў “віна ў пасудзіне”: “осеннее вино хмельного листопада”, “любит тебя, как пить из чаши яд”, “Как будто бы мы — единственные, изгнанные из рая, наполненные чувством, и нет сосуда его перелить?”. Пераліваючы жыццё і смерць, каханне і нянавісць у клепсідры быцця, паэтэса супраціўляецца паўсюднаму абясцэнванню жыцця, прасейвае праз сіта сваёй душы складанасці існавання, пакідаючы дзеля асэнсавання толькі простыя, закончаныя, няхітрыя рэчы.

Алена ПЛЕШКУНОВА

Дэбютавала яна ў 2008 годзе зборнікам выкшталцонных, іранічных і трохі містычных беларускіх вершаў “Тотыка тонкіх падманаў”. Т. Нілава ўжо паказала сябе як неардынарная беларускамоўная паэтэса, у новай ж кнізе “Пять тысяч километров по любви” яна вырашыла выпрабаваць сваё версіфікатарскае майстэрства на рускай мове. Пры параўнанні дзвюх кніг падаецца на першы погляд, што вершы на рускай больш простыя і менш глыбокія. Вобразы першай кнігі сапернічалі па сваёй складанасці і загадкавасці са старажытнаісландскімі кёнінга-

Таццяна
Муынская

Мы абмяняемся пяшчотаю сваёй...

Невымоўнае

А галоўнае намі не сказана —
Летуценнае і невыказнае.
І пужлівае, зманліва-мройнае.
І вясновае, нова-зялёнае.

А галоўнае — не! — не прамоўлена —
І пяшчотнае, і невымоўнае.
Усё чароўнае, вабнае, чулае,
Усё чуллівае, сэрцам пачутае.

* * *
Мы абмяняемся пяшчотаю сваёй
Ў бясконцы міг бясконцага спаткання.
І наішы целы будуць толькі
Празрыстай, крохкай абалонкай
Дзвюх душ, якія мараць
Пра тое, каб з’яднацца назаўжды.

* * *
Як згасне месяца сіла
У яркіх, сонечных промнях,
Як разгараецца дзень
І моцы сваёй набірае, —
Хісткія цені начныя,
Што жывяць прывіды-мары,
Растануць, знікнуць і сыдуць,
Нібыта іх не было.

* * *
Чаму не ўмею я цвяроза разлічыць
Наяўны час, адлегласць і пачуцці?

Як разлічыць мне час? То ён імкне, ляціць
З неверагоднай хуткасцю касмічнай.

А то стаіць на месцы, нерухомы.
Як палічыць адлегласці, калі

Яны то сціснуцца,
то раптам, нечакана,
Адкрыюць цалкам невядомую прастору?

А як пачуцці можна разлічыць?
Пачуцці — водар.
Водар — толькі піць!

* * *
Сонца праменне сваё раскідала,
Промні спагады і промні красы.
Вабяць бясконцыя сінія далі,
Вабяць пагоркі, палі і лясы.

Сонца на хвалях гайдаецца рэчкі,
Промні яго заблукалі між траў.
Знак прыгажосці і водгулле вечнасці,
Дзе толькі сонечны промень упаў.

Сонца гарэзіць у лесе таемным,
Вецер гуляе вярышнямі дрэў.
Водары кветак, птушыныя трэлі
Летняга лесу складаюць напеў.

* * *
На аргане ружовым
Сасновага гонкага бору
Вецер нястомны
Замест арганіста іграе.

* * *
Ці зможа халодны мой розум
Адолець пачуцці гарачыя?
Ці будзе тады перамога
Маёю дуізеўнай удачай?

Фота Кастуся Дробава

Над снежным полем дзень згасае.
Што будзе жыць, яна не знае...

А ёй, бязрукай і бязногай,
Жыццё гадоў адмерыць многа.

І прэч цяжар з душы адкіне.
І зробіць вечнай гераіняй.

Пра ціхмяную жанчыну

Была заўжды негаваркою,
Ціхмянай, сціплаю была...
І засталася б мо такою,
Калі б не жорсткая вайна.

Калі б фашысцкая навала
Мінула ціхае сяло.
Пры ёй усё інакшым стала.
Аднойчы гэтак во было.

— Важак бандыцкага атрада,
Чый муж?
Адказвайце хутчэй!
Ды гром фашысцкага загаду
Не ўскалыхнуў натоўп людзей.

Праходзіць пяць хвілін.
Маўчанне.
І карнік-камандзір злеу:
— Выходзіць — цяжкае пытанне.
Ну што ж, я сам знайду яе.

І, быццам меў ён нюх сабакі,
Узяў адразу верны след —
Жанчыну з дзіцянём няўзнакі
Ён выдзеліў з усіх кабет.

Калі пачуцці як полымя,
Калі пачуцці як лава,
Я лаву у песні ўсю вылью,
Мне будзе самота і слава.

Няўжо раўназначнай для сэрца
Такая замена быць можа?
Разблытай забытаны вузел,
О ты, усемагутны Божа!

* * *
Дуізеўны шторм...
Ён гоніць, гоніць хвалі
З глыбінь свядомасці да берага зямлі.
І праўду хвалі ў крыўдзе пахавалі,
Спагадных думак затанілі караблі.

Магутнасць водаў
грозны шторм штурляе,
Кружляе хіжае,
злавеснае крыло...
А ранкам хваля гэтак светла ззяе,
Нібыта ўчора шторму не было.

* * *
Усведамленне хуткасці жыцця
Нам поўніць сэрца распаччу і скрухай.
У парывах злых дуізеўнай завірухі
Здаецца, усё! — прыйшоў канец быцця.

Ды ты не вер завеі і бядзе!
Яны скуголяць, быццам воўк на поўню.
Аціхне бура, будзе сонца поўна,
І радасць прыйдзе ў новай чарадзе.

Фота Кастуся Дробава

І загадаў з натоўпу выйсці,
Сам стаў расшпільваць кабуру...
Ніхто з бяды не бачыў выйсця,
Клялі ўсе ў думках немчуру.

А карнік цэліўся. Дзіцяці
Было няцяжка разумець,
Што праз секунду
разам з маці
Яму, дзіцяці, будзе смерць.

І стала кідацца малое,
Трымецць на матчыных грудзях...
Тады і здарылася тое —
І веліч, і пакутны жях.

Заўжды ціхмяная жанчына
З натоўпу выгукнула: — Я!..
Я — камандзірская дружына,
А значыцца, і смерць мая.

Ад гэтых слоў пачырванела —
Муж быў за светам паліцай...
І перад руляй стала смела:
Маўляў, вось так,
цяпер страляй!

Схавала ўсіх самаадданаць,
Ціхмянасці рашучы крок...
І, перамогіш нечаканасць,
Націснуў карнік на курок.

Павезла прэч яго машына...
А ў пыле перад грамадой
Ляжала сціплая жанчына —
Красуня тварам і душой.

Алесь
Макрацо

* * *
Весткі з вёскі,
Як з перадавой:
страты,
страты,
страты...

* * *
Цела
без душы...
Хата
без мамы...

* * *
Не скажа мама
суседкам болей:
“Скора
Шура прыедзе...”

* * *
Выпарэнне
нямоглых душ,
выпадзенне
плоці ў асадак...

* * *
Адзінота...
Сусвет —
сціснуў душу.

* * *
На дуб векавы
высока
узлез хлапчук...
Ці здолее злезці?

* * *
Погляды
юнака ў будучыню,
старога —
ў мінулае...

* * *
Спаткаў на дарозе
ранішняй
Ліду Андрэеўну...
Першую настаўніцу.

* * *
Вяртанне душы
да Бога...
Вера —
праведны шлях.

* * *
Залацістыя,
пераспелыя,
наліўныя антонаўкі
сіратліва
ўсцілаюць дол...

* * *
Эмацыянальныя,
нястрыманыя
словы...
Пырскі фантана...

* * *
Перайшоў
мяжу...
Не здолеў
вярнуцца.

* * *
Спаў адзетым
на прасціне...
Як стомлены
звер на снезе.

* * *
Чалавек —
іерогліф
сярод літар
прыроды...

Любімыя пакупнікі — навукоўцы

Марына ВЕСЯЛУХА,
фота Кастуся Дробава

— Вольга Мікалаеўна, кнігарня, якую вы ўзначальваеце, мае назву “Акадэмічная кніга”. Якія сэнсы ўкладаюцца ў прыметнік “акадэмічная” ў назве крамы?

— Заснавальнікам кнігарні выступае Нацыянальная акадэмія навук Беларусі. У савецкія часы гэта была Акадэмія навук СССР. Напэўна, у гэтае слова першапачаткова ніякага асаблівага сэнсу, акрамя прамога адлюстравання прыналежнасці крамы, не ўкладалася. Але прыналежнасць да Акадэміі навук абавязвае нас і ў асартыменце ў першую чаргу арыентавацца на спажывцоў навуковай кнігі, эліту навукі Беларусі. І яны — нашы любімыя пакупнікі.

— Якім чынам фарміруецца асартымент кнігарні?

— На жаль, паўплываць на выпуск літаратуры кнігарням у Беларусі амаль нерэальна. Шкада, што не праводзяцца даследаванні ні сярод пакупнікоў, ні сярод работнікаў кніжных магазінаў пра тое, якая літаратура была б запатрабавана і якая на сённяшні дзень адсутнічае ў кніжнай сетцы і выдавецтвах. Выдаўцы не атрымліваюць ад нас заяўкі на выхад той ці іншай літаратуры. А паўплываць на выданне кніг у Расіі мы тым больш не ў стане, хаця каля 80 працэнтаў асартыменту кнігарняў краіны займаюць кнігі расійскіх выдавецтваў. Яшчэ больш складана заказаць у магазін кнігі з іншых краін. Але мы вядзем працу ў гэтым кірунку і стараемся, каб у асартыменце крамы былі кнігі ўкраінскіх, польскіх, літоўскіх выдавецтваў. У першую чаргу звяртаем увагу на кнігі, што могуць быць прапанаваны выдаўцамі. Але таваразнаўца аддае перавагу перш за ўсё сучасным навуковым выданням, меншую частку асартыменту складае мастацкая літаратура. Таму ў гандлёвых залах крамы больш спецыяльнай, вучэбнай літаратуры, шмат кніг для прадпрыемстваў.

— Не так даўно ў Мінску, на вуліцы Максіма Багдановіча, быў адкрыты першы філіял

Сталічная кнігарня “Акадэмічная кніга” даўно атрымала сярод пакупнікоў імідж сур’ёзнага кнігагандлёвага прадпрыемства, дзе можна набыць эксклюзіўныя навуковыя і спецыяльныя выданні. Пра тое, чым жыве крама сёння, якія змены плануюцца ў яе структуры і знешнім выглядзе, якой бачыцца будучыня кнігарні, — наша гутарка з дырэктарам “Акадэмкнігі” Вольгай Глухоўскай.

“Акадэмкнігі”. Чым было выклікана гэтае рашэнне?

— У кастрычніку 2009 года я была запрошана на працу старшынёй прэзідыума Акадэміі навук Міхаілам Мясніковічам у якасці дырэктара кнігарні. Ужо ў той час Міхаіл Уладзіміравіч выказаў ідэю пра развіццё сеткі крам “Акадэмічная кніга” па рэспубліцы. Адкрыццё філіяла — крок на шляху рэалізацыі гэтага праекта. Першы магазін быў адкрыты ў Мінску, каб мы на яго прыкладзе маглі адпрацаваць усю схему адкрыцця філіялаў.

— Першы філіял ужо займае свайго пакупніка?

— Так, крама мае дастаткова шырокае кола пастаянных пакупнікоў, мы ўвесь час чуюм добрыя водгукі з боку наведвальнікаў. Бо магазін на сённяшні дзень адпавядае ўсім патрабаванням прадпрыемства гандлю: мае прывабны знешні выгляд, сучаснае абсталяванне, дастаткова шырокі

асартымент новых кніг. Крама досыць зручна размешчана, думаю, яна мае вялікія перспектывы развіцця як з пункта гледжання пашырэння кола пакупнікоў, так і з пункта гледжання павелічэння таваразвароту.

— У Мінску большасць дзяржаўных кнігарняў належыць да сеткі “Белкнігі”. Ці адчуваеце вы канкурэнцыю з іх боку?

— Было б няпраўдай, калі б я сказала, што канкурэнцыі няма. Хоць мяне больш палохае канкурэнцыя не з боку прадпрыемстваў ААТ “Белкніга”. Насцярожае тэндэнцыя адтоку пакупнікоў у бок выпадковых пакупак праз гіпермаркеты і інтэрнэт-крамы. У гіпермаркетах і інтэрнэт-крамах кнігі — выпадковы тавар, такія магазіны не ў стане аказаць пакупніку кваліфікаваную дапамогу пры выбары выдання, іх асартымент больш скіраваны на масавасць і выпадковасць. Аднак тэндэнцыя павелічэння долі па-

купак кніг у гіпермаркетах існуе не толькі ў Беларусі, але і ва ўсім свеце. Не так даўно я была на курсах павышэння кваліфікацыі спецыялістаў выдавецкай справы, што праводзіў інстытут імя Гётэ ў Мінску, і адзін з рэфэрэнтаў расказаў, што і ў Германіі сёння назіраюцца такія ж тэндэнцыі.

— На гэтых жа курсах інстытута імя Гётэ ў Мінску адзначалася важнасць дробных рэчаў для пакупніка: пакетаў, календарыкаў, закладак, што выконваюць і ролю рэкламы. У вас такая прадукцыя ёсць. Ці плануеце пашырэнне яе асартыменту?

— Так, мы выпускаем пакеты і календарыкі з лагатыпам кнігарні. Пакеты прадаём, а календарыкі раздаём бясплатна ў пачатку кожнага года. Мы плануем абнавіць лагатып магазіна, што звязана з неабходнасцю абнаўлення вітрын. Ужо ідзе распрацоўка новага дызайну вітрын, і калі ўсё пройдзе паспяхова, то, магчыма, у наступным годзе магазін зменіць свой лагатып, і тады зменіцца і пакет, і від календара. Пашырэнне асартыменту гэтай прадукцыі па эканамічных прычынах мы пакуль не плануем. Але ў гэтым кірунку магазін таксама плануе развіццё.

— Кнігарня мае свой сайт у Інтэрнэце. Наколькі запатрабаваны заказ праз Інтэрнэт?

— Справа ў тым, што наш сайт не з’яўляецца інтэрнэт-кнігарняй. Ён дае максімальна падрабязную прафесійную інфармацыю пра ўсе кнігі, што знаходзяцца ў краме, іх апісанне адпавядае бібліяграфічным нормам. Калі з мінскімі бібліятэкамі мы працуем праз непасрэдны кантакт і праз электронную пошту, то бібліятэкі ў абласных гарадах на нашу краму выходзяць менавіта праз сайт. Гэта даволі зручна. Мы выконваем і індывідуальныя заказы. Пакупнік можа знайсці кнігу ў Інтэрнэце ці на нашым

сайце, звярнуцца да нас па тэлефоне, і мы пастараемся выканаць яго заказ з улікам таго, што кніга не была выдадзена вельмі даўно.

— Якой вам бачыцца будучыня “Акадэмкнігі” і кніжнага гандлю ў цэлым?

— Сёння беларускаму рынку не хапае айчынных прадукцый: кніг пра гістарычнае мінулае і пра сучасную Беларусь, класічных твораў мастацкай літаратуры на беларускай мове, беларуска-іншамоўных слоўнікаў і размоўнікаў. Выдаўцы практычна не размяшчаюць рэкламу сваіх выданняў у сродках масавай інфармацыі. Нягледзячы на зніжэнне попыту на мастацкую літаратуру, расце попыт на навуковую, тэхнічную і вучэбную кнігу. Таму адна з задач “Акадэмічнай кнігі” — забеспячэнне гэтай літаратурай пакупнікоў не толькі ў Мінску, але і ў іншых гарадах Беларусі.

— Цяпер усё больш папулярнымі становяцца электронныя кнігі. У гэтай сферы вы не збіраецеся працаваць?

— Чытанне кніг на спецыяльных прыстасаваннях — рыдарах — сёння ў нас у краіне не вельмі развіта. Ды і самі рыдараў яшчэ актыўна змяняюцца, удасканальваюцца і таму ўспрымаюцца не як аналаг кнігі, а як модны аксэсуар. Кожны год выпускаецца новая, больш дасканалая мадэль электроннай кнігі, і таму я не думаю, што ўжо варта прывязвацца да таго ці іншага вытворцы электронных прыстасаванняў, каб заключыць з імі дамову. Тым больш пакуль няма юрыдычнай базы ні ў нас, ні ў Расіі для аховы аўтарскіх правоў пісьменнікаў. Любы інтэлектуальны прадукт павінен быць аплачаны, таму ў выніку ўсё можа прывесці да таго, што аўтар не будзе зацікаўлены ў тыражаванні сваіх твораў і, адпаведна, перастае пісаць.

Сюрпрызы з Залюстрэчча

Вольга НОРИНА

Школьнікаў і іх бацькоў, што трапілі на прэм’еру дзіцячага фільма “Рыжик в Зеркале” ў мінскія кінатэатры “Кастрычнік” і “Піянер”, чакала шмат прыемных сюрпрызаў. Падчас прэм’еры адбылася прэзентацыя аднайменнай кніжкі, выдадзенай РВУ “Лі-

таратура і Мастацтва”. Ілюстрацыямі да яе сталі кадры са стужкі. Апрача казкі, пакладзенай у аснову сцэнарыя фільма, чытачы знойдуць пад каляровай вокладкай гісторыю, якую ўжо бачылі на экранях, — “Навагоднія прыгоды ў ліпені”. Наведвальнікі кінатэатра “Піянер” атрымалі ў падарунак мяккую цацку — няўрымслівага рудога віруса гарэзлівасці Чуха, які суправаджае Вераніку ў чароўнай краіне Залюстрэчча. (Беларускае закрытае акцыянернае таварыства “Мальвіна” пашыла 350 цацак спецыяльна для прэм’еры.)

У падтрымку чытання

з заводаў праводзілася выстаўка вядучага акварэліста віцебскай мастацкай школы Шутава, пасля якой на-радзіўся шэраг сумесных праектаў з Беларускім саюзам мастакоў. Адзін з іх — дапамога з пераездам мастацкай галерэі “Беларт”. На ўрачыстым адкрыцці галерэі на нашы пытанні адказаў намеснік генеральнага

Уладзімір Рыбакоў: «Рэгулярна наведваю мінскія кніжныя кірмашы»

Вольга ПАЎЛЮЧЭНКА

Кабінеты, калідоры і холы, выставачныя залы чатырох мінскіх заводаў “ALUTECH” упрыгожваюць работы беларускіх мастакоў — ад акварэляў да невялікіх архітэктурных формаў. На адным

дырэктара, дырэктар па маркетынгу групы кампаній “ALUTECH” Уладзімір Рыбакоў:

— Мае любімыя аўтары — Джэк Лондан, Віктор Гюго, Аляксандр Пушкін, Сяргей Ясенін — шмат тых твораў, што мы ўсе чыталі ў дзяцінстве. У мяне вялікая бібліятэка — каля 7 тысяч тамоў. Сёння чытаю кніжку “Фізіка немагчымага”, люблю фантастыку, мастацкую літаратуру. Рэгулярна наведваю мінскія кніжныя кірмашы і на-бываю навінкі. Калі выбіраю кнігі для сваёй бібліятэкі, звяртаю ўвагу не толькі на змест. Для мяне кніга — важны элемент дома, які застаецца ў ім надоўга, таму павінен мець і эстэтычную каштоўнасць. Лічу, што “размова” з кнігай пачынаецца з таго моманту, калі бярэш яе ў рукі. Добрае афармленне, высокая якасць паліграфіі, зручны шрыфт, якасная вокладка — усё гэта пазітыўна ўплывае на ўспрыманне тэксту і пакідае прыемнае “послевкусие”.

Без ругани и нотаций

Евгения ПАСТЕРНАК

Попробую рассказать по порядку.
Итак, первая книга — “Вафельное сердце”.
Маленькая бухта в Норвегии со смешным названием Щепки Матильды. Если прочтёте книгу, узнаете несколько вариантов ответа на вопрос, почему она называется именно так.

Два соседских дома.
В маленьком белом домике живут Лена и ее мама. Папы там никакого не имеется, хотя Лена говорит, что для одного места вполне бы нашлось, если разобраться в подвале.
В большом рыжем доме живёт мальчик Трилле. У них в доме три этажа и темный чердак, потому что их очень много: мама, папа, Мина четырнадцать лет, Магнус — тринадцати, Трилле — девяти и Крёлле — ей только три. Плюс дедушка в подвале. Как раз народу, говорит мама, чтобы успевать за всеми присмотреть, чтобы всё шло своим чередом. Но когда приходит Лена, народу становится слишком много, и присмотреть за всеми уже не получается, поэтому всё немедленно идет наперекосяк.
А Лена проводит у них столько времени, что говорит, что “стала сама себе соседкой”.

Лена — удивительная выдумщица и неутомонная проказница. Её энергии хватило бы на небольшой класс, и её не может остановить даже рассудительность преданного друга Трилле. Он пытается сопротивляться её выдумкам, но разве Лену образумишь?
После того, как ребятам в школе рассказали про Ноев ковчег, Лена загорелась идеей создать Ноев катер.

В итоге получилось очень весело — козы, овцы, кролики, насекомые... Каждой твари по паре! Жалко, корова испугалась, упала в воду, козел разбил стекло, кролики разбежались... Зато было весело!
Странно, что дядя Тор, чей катер дети приспособили для такого благого дела, разозлился, ведь кончилось всё хорошо, даже корову удалось выловить из реки.
После авантюры, которую Лена и Трилле провернули для того, чтобы получить новый футбольный мяч (не расскажу, какую — из книжки всё узнаете), Трилле клянётся багровою от ярости папе:
— Мы никогда больше не будем так делать!
— Не будем так делать, не будем так делать! Конечно, не будете! Вы с Леной никогда ничего не делаете по два раза! Вы всегда придумываете новые безобразия!

Папа...
Одна из самых трогательных линий в книге. Лена интересуется у Трилле зачем вообще нужны папы.
Трилле сначала не знает, что отвечать. Действительно, зачем они нужны? Потом соображает:
— Они могут что-нибудь построить... стенку, например...
И наконец, его осеняет:
— Папы, они едят варёную капусту!
Для Лены это убедительный аргумент для того, чтобы и у неё дома появился папа. Поэтому на следующий день на дверях магазина красуется объявление:
“В хорошие руки возьмём папу. Обязательное условие:
Должен быть очень хорошим И любить детей!”
Вы думаете, не сработало? Сработало, еще как! Правда, не сразу. И не объявление... Но не буду забегать вперед...

Детская и подростковая литература, созданная в странах Скандинавии, всегда удивляет, а герои, описанные в произведениях писателей-финнов, шведов, норвежцев, остаются любимыми надолго. Причём это “долго” порой не ограничивается только детским или подростковым возрастом. Беззащитные Муми-тролли Туве Янссон, солидный Карлсон и очаровательная Пеппи Длинныйчулок Астрид Линдгрен, бесстрашный Нильс Сельмы Лагерлёф для многих поколений детей уже стали почти лучшими друзьями. Думаю, этот список вскоре можно будет дополнить и героями книг молодой норвежской писательницы Марии Парр.

Дедушка.
О, такой дедушка — мечта любого ребёнка! Дедушка, который гоняет на мопедке и катает внуков в закрытом ящике для продуктов, дедушка, который устраивает из дома крепость, а потом таскает удочкой вафли у бабы-тёти.
Баба-тётя, кстати, тоже хороша. Изобрела гениальный

“Мария Парр родилась в 1981 году. Окончила отделение норвежской литературы в университете Бергена и продолжает свою учёбу в Высшей школе города Волда (Норвегия). Первая детская книжка Марии Парр “Вафельное сердце” (2005) очень полюбилась маленьким норвежцам и завоевала Норвежскую детскую литературную премию в 2005 году, премию “Серебряный грифель” в Голландии в 2008 году. В 2010 году “Вафельное сердце” получило премию Сорсьер во Франции. Книга была издана в Швеции, Германии, Франции, Польше, Голландии и России. Вторая книга Марии Парр, “Тоня Глимердал” (2009), получила премию Браге (2009), премию норвежской критики (2009) и премию “Luchs” в Германии (2009).

способ заставить защитников крепости капитулировать! Кто же устоит перед свежими вафлями, которые пахнут совершенно одуряюще!
Это, кстати, серьёзный недостаток данной книги, при чтении просто невозможно удержаться от приготовления или, на худой конец, покупки вафель! Рецепт, кстати, прилагается. Так что особо худеющим лучше не читать!
Удивительная бухта Щепки Матильды. Настоящее сказочное королевство!
Но... Однажды пошел снег... И умерла баба-тётя... Горе накрыло всех... И как важно, что в этот момент рядом оказались близкие люди.
А потом и то, что у Лены почти появился папа, обернулось трагедией, потому что Лена должна переехать в город.
Как глубоко могут чувствовать девятилетние дети (мы же считаем их детьми, да)? Как остро переживать?
Торе Трилле не вмещается в книгу, оно выплёскивается из страниц.
А единение сына и папы, внука и деда бережит душу. Трилле не может гулять, не может играть, для него всё поблекло, даже еда потеряла вкус.
Проснувшись, они с дедом начинают горевать и горюют до тех пор, пока не ложатся спать...
— Пойми, дружище Трилле, — говорит дед, — если кому-то грустно от того, что он скучает без кого-то, значит, он этого кого-то

любит. А любовь к кому-то — самое-самое прекрасное на свете чувство. Те, без кого нам плохо, у нас вот тут! — и он стукнул себя в грудь.
А Трилле не думает ни о какой любви, он мечтает только об одном — чтобы Лена назвала его лучшим другом!
Надоли говорить, что Лена, пробежав несколько часов по морозу, возвращается в Щепки Матильды и больше оттуда не уезжает, так и остаётся жить в доме у Трилле. Взрослые понимают, что по-другому просто не может быть.
А весной Ленина мама выходит замуж, и вся бухта празднует это событие, только дед грустит...
— Ты скучаешь по бабе-тёте?
— Немножко...
В этом “немножко” столько боли, что Трилле мгновенно принимает решение.
“Мне хотелось подарить деду всё-всё, что только есть в мире самого прекрасного,” — вспоминает он.

Удрав со свадьбы, мальчик достаёт вафельницу, находит рецепт и принимается печь “вафельное сердце”. Рядом тут же материализуется Лена.
— Тебе нужно возвращаться на свадьбу, твоя мама выходит замуж!
Лена только отмахивается.

— Она и без меня прекрасно справится!
“А потом мы ели вафли “вафельное сердце”. Я совершенно уверен, что баба-тётя смотрела на нас с небес и улыбалась. И дед тоже улыбался.”
Это удивительно светлая, добрая и чистая книга. Книга о дружбе и любви. О взаимопонимании, которому в Норвегии, похоже, подвластны все поколения.
Вторая книга — “Тоня Глимердал”.

Тоня Глимердал — отважная и озорная 10-летняя жительница маленького норвежского хутора.
Хутор настолько мал, что на нём живет только один ребенок. Но этот ребёнок стоит доброго десятка! Её прозвище “гроза Глимердала” говорит о многом.
Зимой в Глимердале тихо. Река не бурлит, птицы улетели, овцы заперты в хлеву. Только Тоня нарушает тишину — она носится на лыжах по окрестностям так, что следы покрывают весь Гриммердал из конца в конец.
Её девиз — скорость и самоуважение!
Она несётся с гор, распевает песни, прыгает и со всей силы влипает в сугроб...
И за ней в бинокль в это время наблюдает ее лучший друг — старик Гунвальд. Ему 84 года.
“Неслабо, однако, — говорит Тоня в мрачные минуты, — какадычный друг у меня — упрямый старый пенёк. Всё же выбор в Глимердале прискорбно мал.”
У Тони во всём Глимердале есть только один враг — Клаус Хаген, владелец кемпинга. Единственный человек на хуторе, который не любит Тонию. Он даже имя её запомнить не может, называет её Трулте.

Он построил кемпинг и теперь утверждает, что это самое тихое место во всей Норвегии... А ужас в том, что он запрещает приезжать туда людям с детьми. На все каникулы Тоня остается без компании!
Немудрено, что “гроза Глимердала” мстит, как может. Каждый раз, проезжая мимо кемпинга, Тоня орёт во всё горло. Чтoб не забывали, кто тут хозяин.
Жизнь в Глимердале шла своим чередом, ничто не предвещало беды, но тут... Гунвальд получает загадочное письмо. Старик становится сам не свой, а потом начинаются такие события...
Эта книга о том, что дети часто гораздо мудрее взрослых.
Эта книга о том, что музыкой можно выразить всё то, что не можешь сказать словами.
Эта книга о том, как важно уметь прощать. И о том, что лучше жалеть о своём поступке, чем о том, что чего-то не сделал.
Тоня вытягивает своего друга из глубокой депрессии, мирит его с самым родным и любимым человеком, и даже Клаус Хеген продаёт кемпинг и уезжает из Глимердала, ворча себе под нос, что с местными жителями невозможно иметь дел.
Такие разные книги. И такие одинаковые. Одинаковые ощущением тепла и любви. Одинаковые описанием мира, где взрослые всегда готовы понять своих детей. И дети, которые платят им тем же.
Нет ругани. Нет нотаций. Нет сетований на то, что “мы-то в их возрасте”... Есть любовь и взаимопонимание. Скорость и самоуважение.
И счастье.

Азбука Морзэ

Вольга ПАЎЛЮЧЭНКА,
Ганна ЛОЙКА,
Ася ПАПЛАЎСКАЯ

● Першага красавіка 2011 года 60-гадовы юбілей адзначае адно з вядучых выдавецтваў краіны — “Народная асвета”. За гэты час тут пабачыла свет 11435 найменняў кніг, агульны тыраж якіх складае 471,5 млн экзэмпляраў. Дзейнасць выдавецтва накіравана на забеспячэнне школьпадручнікамі і вучэбнымі дапаможнікамі, метадычнай літаратурай. У іх стварэнні і рэцэнзаванні актыўна ўдзельнічаюць беларускія навукоўцы і настаўнікі. Таксама выдаецца навукова-папулярная, даведачная, дзіцячая літаратура. Вялікая ўвага звяртаецца на якасць навучальнага матэрыялу і мастацкае афармленне выданняў. Кнігі “Народнай асветы” неаднаразова перамагалі ў конкурсах “Падручнік года” і “Мастацтва кнігі”, атрымлівалі дыпламы і медалі міжнародных кніжных кірмашоў.

— На кафедры беларускай мовы і літаратуры адбылася сустрэча студэнтаў Мінскага дзяржаўнага лінгвістычнага ўніверсітэта з супрацоўнікамі часопіса “Нёман”, падчас якой калектыў пазнаёміў моладзь з выданнем, а таксама заахвочваў да актыўнага супрацоўніцтва з рэдакцыяй. Рэдактары аддзелаў часопіса падкрэслілі, што зацікаўлены ў выніках працы маладых творцаў, дзеля чаго ў часопісе створаны спецыяльныя рубрыкі. На сустрэчы таксама абмяркоўваліся шляхі ўзаемадзеяння, крытэрыі адбору публікацый.

● Адзначаная дыпламам міністэрства інфармацыі краіны як “Лепшая кнігарня года” на XVIII Мінскай міжнароднай кніжнай выставе, кнігарня “Далеч” нядаўна адсвяткавала сваё 35-годдзе. У дні вясновых каникул на сустрэчу з кнігай сроды запрасілі вучняў пачатковых класаў 120-й, 5-й і 58-й сярэдніх школ горада Мінска. У рамках сумеснага праекта “Планета дзяцінства” рэдакцыйна-выдавецкай установы “Літаратура і Мастацтва” і ААТ “Белкніга” прайшла прэзентацыя дзіцячай літаратуры, выдадзенай РВУ. Свае кнігі “Лепяць ластаўкі гняздзечкі”, “Мянтуз сярод мядуз”, “Сказкі в лукошке”, “Лети, бабочка!” прадставілі Уладзімір Карызна, Анатоль Ээкаў і Валерый Кастручын.

— Кніга беларускіх пісьменнікаў Андрэя Жвалеўскага і Яўгеніі Пастэрнак “Час заўжды добры” трапіла ў лік фіналістаў літаратурнай прэміі “Кнігуру”, што прысуджаецца за лепшы рускамоўны твор для падлеткаў. За права выйсці ў фінал прэстыжнага літаратурнага конкурсу спаборнічалі навукова-пазнавачыя і мастацкія творы. Аповесць Андрэя Жвалеўскага і Яўгеніі Пастэрнак набрала максімальную колькасць балаў ад прафесійнага журы. Заснавальнікі конкурсу “Кнігуру” дазволілі непасрэдным чытачам падлеткавай літаратуры абраць пераможцу. Таму стаць сябрам журы можа кожны падлетак! Для гэтага трэба зарэгістравацца на сайце <http://книгуру.рф> і пацвердзіць адказамі на рэгістрацыйныя пытанні свой узрост. Да канца мая члены журы будуць чытаць і ацэньваць творы з шорт-ліста, выкладзеныя на сайце. Вынікі першага сезона “Кнігуру” стануць вядомыя 1 чэрвеня, у Дзень абароны дзяцей.

● Аўстрыйская бібліятэчная сетка (Der Österreichische Bibliothekenverbund (OBV)) прадставіла ў Інтэрнэце сваю новую пошукавую сістэму. Новая сістэма з’яўляецца цэнтральнай кропкай для пошуку навуковай літаратуры ў фондах устаноў краіны. Яна ўніфікуе доступ да разнастайных рэсурсаў і дазваляе шукаць не толькі метададзеныя друкаваных работ, але і паўнатэкставыя дакументы з электронных фондаў. Пошукавая сістэма прапановуе доступ да 8 мільёнаў найменняў і 500 тысяч індексаваных лічбавых дакументаў, сабраных з калекцыі 80 устаноў па ўсёй краіне. Яна прадстаўлена і ў сацыяльных сетках, такіх, як Twitter і Facebook.

Только самое любимое

Есть книги, которые приходят и уходят легко: ваши литературные и иные пристрастия давно сформировались и устоялись, и вам достаточно просто определить, откроете ли вы попавшее в руки издание во второй и последующие разы. Есть издания, с которыми невозможно расстаться: это первые книги, которые вы прочли сами, и те, которые читали своим детям. Каждая из них связана с массой приятных воспоминаний. И есть книги на все времена, к которым возвращаешься в горе и в радости, в минуту отдыха и во время болезни, когда читать можно только самое любимое, что позволяет забыть о боли и вообще обо всём на свете. Такие книги переиздаются много раз огромными тиражами и становятся краеугольными камнями библиотек новых поколений читателей. Издательство «Харвест» тоже не осталось в стороне от такого рода литературы. Книгам на все времена, а именно так называется одна из серий издательства, посвящена наша сегодняшняя публикация.

Ольга ПАВЛЮЧЕНКО,
Юзефа ВОЛК

Волны далёкого океана

«Острова в океане» Эрнеста Хемингуэя — последний, незавершённый роман великого писателя. Это история об одиночестве и отчаянии, самоотверженности и отваге, поиске выхода из тупика и нравственном долге. Художник-маринист Томас Хадсон — отшельник. Его иногда навещают женщины, и некоторые живут здесь подолгу, но он выработал в себе умение не ссориться с подругами и не жениться на них. Работа заменила ему всё, кроме детей. В дом на самом высоком месте узкой косы между гаванью и открытым морем, который выдержал три урагана, приедут погостить на целых пять недель сыновья. Это иногда похоже на рай, когда сменяются краски дня и ночи, времена года плавно переходят одно в другое, а на колоннах беззвучно мурлычет кот Бойз. Но в размеренный ритм океанских приливов и отливов врывается война...

Исторический роман Николая Задорнова «Война за океан» завершает цикл произведений об освоении Приамурья и легендарном капитане Геннадии Невельском. Дальний Восток, освоенный русскими, является притягательной добычей для многих держав. Близится война — за главенство в водах Тихого океана... На страницах книги — обычаи народов, населяющих Охотское побережье, сражения с англичанами и французами на суше и на море. Реванш, который Россия должна была взять у Франции и Англии за своё поражение под Севастополем во времена Крымской войны.

У каждого своя Утопия

Человечество таково — оно никогда не будет довольно существующим порядком вещей. Вот было бы здорово переложить уборку — готов-

ку — стирку — изготовление разных необходимых вещей на надёжного механического помощника! Но даже если воцарилась эра машин, как в романе Курта Воннегута «Механическое пианино», найдётся кто-то, кому не нравится полная свобода от тупого непроизводительного труда. Потому что самым способным придётся подчинить жизнь обслуживанию машин, а всем остальным — заниматься трудом ещё более непроизводительным и ещё менее интеллектуальным, для которого такой сложный агрегат, как машина, использовать совершенно нерентабельно. Но если у одних в этом случае освобождается куча времени на

просмотр телепередач, то у других — на то, чтобы задуматься над смыслом жизни. И в воздухе опять сгущаются тучи социальных катаклизмов.

Очарование Фаулза

Проза английского писателя-постмодерниста, одного из основателей европейского англоязычного авангарда Джона Фаулза очаровывает, словно опутывая тебя сетью странных переплетений реальности и выдумки, загадок и издёвок над тобой как читателем. Читаешь и понимаешь: ведь он специально, играя, путает! Но из-за этого понимания углубляешься в романы с ещё большим желанием разобраться: в чём подвох? Где я что-то пропустила, не заметила, не сошла значимым?

«Аристос» — самое необычное из произведений Фаулза. Оно — без подвоха. В нём автор, по его словам, пытался восстановить идеалы человеческой свободы в несвободном мире, используя для этого представления о страдании и наслаждении, красоте и удовольствии. «Аристос» стала второй книгой писателя и была опубликована вопреки советам почти всех, кто успел прочесть её в рукописи. Кри-

тики полагали, что ничего хорошего она автору не принесёт. Но до этого уже вышел успешный «Коллекционер», популярность которого могла полностью компенсировать предсказываемый провал.

Провала не произошло. Более того, «Аристос» (слово, в данном случае означающее примерно «наилучший в данной ситуации») — книга многогранная и более глубокая, чем может показаться на первый взгляд. Она написана в виде коротких заметок, как объясняет сам автор, с целью «избежать риторики, убедительности, навязываемой посредством стилизованных приёмов», поэтому может стать «философским путеводителем» по миру идей писателя и ярким примером постмодернистского «конструктора». «Аристос» можно читать с любой страницы или заметки, кто-то даже назовёт её собранием афоризмов. Как бы то ни было, её стоит прочесть, хотя бы для того, чтобы лучше понять самого Джона Фаулза.

«Игра в Бога» — именно так первоначально назывался третий и самый запутанный, сложный, популярный и успешный из романов Фаулза — «Волхв». Впоследствии, как признаётся сам писатель, он пожалел, что изменил название, ведь в одном из главных героев он хотел показать именно «набор личин, воплощающих представления о Боге — от мистического до научно-популярного; набор ложных понятий о том,

чего на самом деле нет, — об абсолютном знании и абсолютном могуществе». Первый вариант романа был закончен в 1965 году, но позднее, в 1976-м, автор его переработал, изменил или полностью переписал некоторые сцены и эпизоды. Изменил и концовку — чтобы упростить восприятие читателей, «наметнул яснее».

И получилось произведение, которое с первых страниц вовлекает в мир, где магия и выдумка соседствуют с реальностью, перетекают друг

в друга, где никогда не догадаешься, что произойдёт на следующей странице, какой из героев положительный, а какой — отрицательный, и в чём их истинные мотивы.

Сколько бы ни искали критики и внимательные читатели аллюзий и параллелей с другими романами, будь то «Большие надежды» Чарльза Диккенса (но с этим наблюдением, как ни странно, автор согласен) или какой-либо иной роман. Сколько бы ни старались истолковать его истинный смысл — всё бесполезно. «Его идея — это отклик, который он будит в читателе, а заданных заранее «верных» реакций, насколько я знаю, не бывает», — ловко изворачивается сам Фаулз. А может, он, как всегда, прав?

Командовать парадом буду я!

В серии «Русская классика», основанной в 2008 году, вышел бессмертный роман Ильи Ильфа и Евгения Петрова «Золотой телёнок». Культовое произведение, разобранное на цитаты, стоило только ему появиться на столах читателей, печатается по изданию 1987

года. Разве можно лишить домашнюю библиотеку таких героев, как сын турецко-подданного Остап Бендер, гуселюб Паниковский, водитель «Антилопы-гну» Адам Козлевич и один из тридцати «сыновей лейтенанта Шмидта» Шура Балаганов? Сколько придётся говорить лишнего, объясняя не читавшему эту книгу поколению, что такое «грузите апельсины бочками», «тарелочка с голубой каёмочкой» и «великая сермяжная правда»!

Ольга НОРИНА

Треугольник Малевича. Азиатский

Книга Игоря Малевича «Азиатский треугольник драконов» приглашает в регион, к которому в последние годы интерес не иссякает, — Китай, Тайвань, Корея. Азиатский треугольник драконов хранит историческую память о гигантских империях и поражает сегодняшний мир лидерством в разных областях человеческой деятельности: феноменальные экономические успехи, религиозная вера в высшее космическое предназначение, высокие и новые технологии, самая военизированная и опасная зона возможных конфликтов... Основные запасы валют и золота в мире сегодня находятся в Азии. А ещё у каждого здесь свои драконы. Китаю покровительствуют небесные, Корею — подземные, Тайваню — морские (японский дракон является их дальним родственником и, поговаривают, уже истратил силы и занемог). Драконы, впрочем, покровительствуют только тем, кто достоин идти по избранному пути. Но, чтобы дракон тебя приметил, нужно очень стараться. «Если ребёнок в семье, кроме университетского диплома, не имеет музыкального или живописного образования, это уже катастрофа. Моральный дефект личности», — сообщает читателю автор, Игорь Александрович Малевич — известный писатель, публицист, дипломат с уникальным опытом работы в Китае и Южной Корее. Профессор, доктор физико-математических наук. Работал в ведущих университетах США, ФРГ, Финляндии и других стран. Принимал участие в разработке совместных советско-американских космических и лазерных проектов. Работал в НАСА (США). На страницах данной книги он анализирует политические, экономические и социальные проблемы Китая, Кореи, Тайваня, посвящая читателя в историю и культуру этих стран. Книга снабжена цветной вкладкой, на которой изображены произведения искусства стран притягательного треугольника.

ХАРВЕСТ
HARVEST

Издательство «Харвест» — динамично развивающаяся компания, основана в 1991 году и открыта для сотрудничества со всеми желающими.

Издательство «Харвест»

выпускает **КНИГИ** всех жанров и направлений, которые распространяются как на территории Республики Беларусь, так и далеко за ее пределами. Это — книги **для детей**, художественная литература, деловая литература, издания **для досуга**, научно-популярные издания, **энциклопедии**, словари и многое другое. Кроме того, ООО «Харвест» **осуществляет оптовую торговлю книгами.**

220013, Республика Беларусь,
г. Минск, ул. Кульман 1/3, ком. 42.
Тел./факс: (017) 331-35-49,
тел. 209-80-53
E-mail: harvest_torg@tut.by
harvest08@mail.ru
natalipoljko@rambler.ru

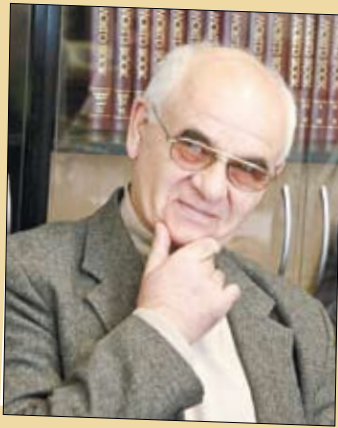
Працяг. Пачатак у № 4, 6 — 12.

Внесение изменений в сведения о субъектах хозяйствования, имеющих лицензию на полиграфическую деятельность, по состоянию на 10 марта 2011 года

Наименование лицензиата	Местонахождение лицензиата (юридический адрес)	Учетный номер плательщика (УНП)	Сведения о лицензии (№ бланка лицензии, дата и № приказа о выдаче)	Срок действия лицензии	Составляющие полиграфической деятельности: выпуск печатной продукции
Внесено изменение в лицензию на полиграфическую деятельность, выданную ОАО “Белорусские обои” в связи с реорганизацией в форме присоединения к нему ОАО “Гомельобои”					
ОАО “Белорусские обои”	220004, г. Минск, ул. Обойная, 12	100063724	02330/170 выдана от 02.02.2010 № 10, внесены изменения от 04.03.2011 № 34	До 02.02.2015	За исключением газет
Выдана впервые лицензия на осуществление полиграфической деятельности сроком на пять лет ООО “Железный выбор”					
ООО “Железный выбор”	220125, г. Минск, ул. Уручская, д. 7, часть нежилого помещения 1-го этажа жилого дома	191434352	02330/404, выдана от 04.03.2011 № 34	До 04.03.2016	За исключением газет
Продлены сроком на пять лет действия лицензий на полиграфическую деятельность, выданные:					
Частному производственному унитарному предприятию “Завод Белкооппрогресс” Белкоопсоюза”	220024, г. Минск, п/у Колядичи, ул. Бабушкина, 64	100150599	02330/5 выдана от 03.05.2006 № 68, продлена от 04.03.2011 № 34	До 03.05.2016	За исключением газет
ООО “МАКСИПРИНТ”	220121, г. Минск, ул. Притыцкого, д. 39, офис 2Н (кабинет 49)	190500809	02330/335 выдана от 16.03.2006 № 45, продлена от 04.03.2011 № 34	До 16.03.2016	За исключением периодических изданий
Отказано в дополнении вида деятельности в лицензии на полиграфическую деятельность — на выпуск печатной продукции без ограничений:					
ООО “ЮСТМАЖ”	220103, г. Минск, ул. Калиновского, д. 6, Г 4/К, комн. 201	190218833	02330/0552734 выдана от 30.04.2004 № 93, продлена от 03.04.2009 № 38	До 30.04.2014	За исключением газет
Коммунальному производственно-торговому унитарному предприятию “Заславская картонажно-полиграфическая фабрика”	223034, г. Заславль, ул. Путьеико, 1, Минской обл.	690653010	02330/0552733 выдана от 31.12.2009 № 143	До 31.12.2014	За исключением газет
Прекращено действие лицензии, выданной ООО “МетаПак” на основании его письменного уведомления о прекращении осуществления им полиграфической деятельности					
ООО “МетаПак”	246021, г. Гомель, ул. Севастопольская, 45	400396831	02330/0494230 выдана от 30.04.2004 № 93, продлена от 20.04.2009 № 46	До 30.04.2014	За исключением периодических изданий

Сведения о субъектах хозяйствования, имеющих лицензию на полиграфическую деятельность, по состоянию на 1 января 2011 года

Наименование лицензиата	Местонахождение лицензиата (юридический адрес)	Учетный номер плательщика (УНП)	Сведения о лицензии (№ бланка лицензии, дата и № приказа о выдаче)	Срок действия лицензии	Составляющие полиграфической деятельности: выпуск печатной продукции
ООО “ИМПЕРОПЛЮС”	220009, г. Минск, ул. Долгобродская, 23, к. 2, ком. 420в	101217984	02330/0552746 выдана от 25.06.2004 № 114, продлена от 12.06.2009 № 65	До 25.06.2014	за исключением периодических изданий и книжной продукции
ООО “Издательско-полиграфический центр”	220018, г. Минск, ул. Якубовского, 51, к. 3	100119772	02330/0494295 выдана от 19.07.2004 № 127, продлена от 12.06.2009 № 65	До 19.07.2014	за исключением газет
РУП “Вычислительный центр Главного статистического управления Брестской области”	224030, г. Брест, пр-т Машерова, 18	290050294	02330/0552701 выдана от 27.08.2004 № 149, продлена от 30.07.2009 № 82	До 27.08.2014	за исключением периодических изданий
Производственное частное унитарное предприятие “Профиарч”	223039, Минская обл., Минский р-н, дер. Хатежино, ул. Цветочная, д. 37	101099301	02330/0552723 выдана от 21.09.2009 № 108	До 21.09.2014	за исключением газет
ООО “Теопринт”	220013, г. Минск, ул. П. Бровки, 21, к. 1, ком. 12	190488625	02330/0552758 выдана от 28.04.2010 № 58	До 28.04.2015	за исключением периодических изданий
ОДО “ИНФОРММАРКЕТ”	220005, г. Минск, ул. В.Хоружей, 3, к. 307 В	100253182	02330/0552725 выдана от 30.11.2004 № 203, продлена от 04.11.2009 № 119	До 30.11.2014	за исключением периодических изданий
Горецкое ОАО “Типография БГСХА”	213410, г. Горки, ул. Тимирязева, 10, Могилевской обл.	700076274	02330/0552727 выдана от 30.11.2004 № 203, продлена от 26.11.2009 № 130	До 30.11.2014	за исключением периодических изданий
ООО “ДИРА”	220071, г. Минск, ул. Смолячкова, 9 — 427	100126111	02330/0552732 выдана от 31.12.2009 № 143	До 31.12.2014	за исключением периодических изданий
Учреждение здравоохранения “Гродненская областная клиническая больница”	230017, г. Гродно, бульвар Ленинского комсомола, 52	500059514	02330/0552726 выдана от 23.12.2004 № 212, продлена от 26.11.2009 № 130	До 23.12.2014	за исключением периодических изданий
ООО “Верный друк”	220004, г. Минск, пр. Победителей, 4, к. 15	190549234	02330/0552737, выдана 02.02.2005 № 19, продлена 02.02.2010 № 10	До 02.02.2015	за исключением периодических изданий
Иностранное частное торгово-производственное унитарное предприятие “Флекс-н-ролл”	220075, г. Минск, ул. Промышленная, 21 Б, помещение 4	808000821	02330/0552731 выдана от 02.02.2005 № 19, продлена от 31.12.2009 № 143	До 02.02.2015	за исключением периодических изданий
Учреждение образования “Белорусский государственный аграрный технический университет”	220023, г. Минск, пр. Независимости, 99, корп. 1, к. 220	100185315	02330/0552743 выдана от 02.02.2010 № 10	До 02.02.2015	за исключением периодических изданий, кроме журнала “Агропанорама”, “Инженерный вестник” и газеты “Агроинженер”
ООО “Реалпринт”	220073, г. Минск, ул. Гусовского, д. 2а, к. 2 — 6	190572156	02330/0552768 выдана от 02.05.2005 № 70, продлена от 28.04.2010 № 58	До 02.05.2015	за исключением газет
ООО “Т-Принт”	220036, г. Минск, пер. Домашевский, д. 9, ком. 104	190345822	02330/0552754 выдана от 06.06.2005 № 85, продлена от 28.04.2010 № 58	До 06.06.2015	за исключением периодических изданий
ООО “КОРВИН”	220007, г. Минск, ул. Рабкоровская, 2, к. 30 6	100157644	02330/0131698 выдана от 04.09.2006 № 125	До 04.09.2011	за исключением периодических изданий
ОАО “Минский завод “Калибр”	220007, г. Минск, ул. Фабрициуса, 8 — 306	100120261	02330/0552760 выдана от 06.06.2005 № 85, продлена от 01.06.2010 № 87	До 06.06.2015	за исключением периодических изданий
РУП “Издательство “Адукацыя і выхаванне”	220070, г. Минск, ул. Буденного, 21	100626241	02330/0150009 выдана от 12.03.2007 № 40	До 12.03.2012	за исключением газет
ООО “ЧЕРКАС ПЛЮС”	220030, г. Минск, ул. К. Цеткин, 18, к. 22	190455049	02330/0552775 выдана от 04.10.2005 № 143, продлена от 01.10.2010 № 161	До 04.10.2015	за исключением газет
ОДО “Экспресс Принт”	220012, г. Минск, пр. Независимости, д. 93, к. 1 А	690033068	02330/0552792 выдана от 29.12.2005 № 190, продлена от 13.12.2010 № 197	До 29.12.2015	за исключением периодических изданий
ООО “МАКСИПРИНТ”	220121, г. Минск, ул. Притыцкого, д. 39, офис 2Н (кабинет 49)	190500809	02330/0494288 выдана от 16.03.2006 № 45	До 16.03.2011	за исключением периодических изданий и книжной продукции
ОАО “Белторгреклама”	220088, г. Минск, ул. Захарова, 76	100420084	02330/0131671 выдана от 02.06.2006 № 86	До 02.06.2011	за исключением периодических изданий

Алес' Мако сь

Простая Іванаўна

Апавяданне

яна яго ні сунула! Шэрыя вочкі як раней безупынна бегалі, так і цяпер вышукваюць ахвяру для плётак і звадаў. Колькі ж ты, Іванаўна, людзей апляла гэтым павуціннем! Колькі крыві сапсавала добрым людцам! Трымай сябе, Сымоне, у руках... Не здрэйфі. Інакш Іванаўна цябе і на тым свеце дастане, як дастала на гэтым..."

"Нешта хмуры стаў?! Не хоча аперацыю рабіць. Чакае, пакуль хабар дам. Цяперака ўсе бяруць. У нашай бальніцы таксама ж не адкідваюць. Трэба будзе даць дваццаць даляраў. Многа гэта ці мала, дваццаць зялёных? Можна, і дзесяці хоціць?!"

— Вы, Іванаўна, на пенсіі ці яшчэ працуеце? — прафесійна, каб адцягнуць увагу хворай ад невясёлых думак, дапытвалася Волечка.

— На пенсіі, але яшчэ раблю памаленьку.

— Дзе ж і кім вы працуеце?

— У дзіцячай бальніцы, раздатычай у сталоўцы таўкуся. Надта ўжо пенсія мізэрная, канцы з канцамі не звесці. Я ж чалавек просты... не начальнік...

— Дык мы, Іванаўна, можна сказаць, калегі! — шчыра, без фальшу, сказала медсястра. — Вось і цудоўненька, усё ў нас з вамі будзе зроблена чын-чынаром, камар носа не падточыць...

"Пляцеш абы-што... А што табе застаецца, калі ўжо жывот вялікі?! Мабыць, ці не на сёмым месяцы ходзіш?! Вось табе і маўчун, вось табе і ціхоня... Як перабіраўся ў свой інтэрнат, усунуў дваццаць фальшывых даляраў і думаў, усё сыдзе з рук. Не-е-е... Не на тую нарваўся... А што гэта верціхвостка сказала пра камара? Носа не падточыць? Дык яны паспелі ўжо згаварыцца! Адправяць на той свет, ой, загубяць..."

"Ты, Іванаўна, за год, што жыў у цябе, ні разу ў краму не схадзіла. Усё, чым кармілі ў бальніцы дзетак, было ў тваім халадзільніку. Сама напоўніцу ела і хахаля падкормлівала. Клянуся, фальшывак я табе не даваў. Да нас з Арцёмам у цябе перавярнулася кватарантаў-студэнтаў з добры тузін. Можна, хто і ўсунуў табе дваццатнік... Ты, Іванаўна, ледзьве жыццё мне не паламала. Добра, дэкан мудрым чалавекам аказаўся..."

Іванаўна ляжала ні жывая ні мёртва. Галаву свідравала думка: чым усё скончыцца? "Трэба будзе яго бацькам пазваніць. Расказаць пра шуры-муры сыночка. Трохі няёмка, як учулі, што вытварыў іхні салапяка, прыперлі ночку. Маці на калені стала, прасіла, каб не хадзіла ў інстытут і ў міліцыю. А бацька дастаў з кашалька і адшкадаваў пяцьдзесят зялёных. Пасля, як пайшла да дэкана, той выняў з кішэні і даў сваіх дваццаць... Салапяка, мусіць, не ведае пра тое. Дурная, што пакінула на стале фальшывыя, можна было яшчэ і ў міліцыю схадзіць... А пазваніць — пазваню. Скажу, што хацеў на той свет адправіць... Няхай ведаюць, каго выгадалі..."

Волечка зрэчас са здзіўленнем пазірала на засяроджаны, нават пахмурны твар хірурга, гадала, што магло стрэсціся, чаму не пачынае аперыраваць?

...Хворая моцна застала.

— Трывайце. Усё страшнае ў мінулым, — супакойце Стрункевіч.

"У дэкана першага жніўня дзень нараджэння. Не забыцца павіншаваць. Каб не ён... Паверыў. Параіў узяць на год акадэмічны водпуск па стане здароўя. Сам пазваніў галоўнаму ўрачу райбальніцы, свайму былому студэнту, дамовіўся. Дэкан раскусіў яе, пабойваўся, каб не пабегла ў міліцыю, не напаскудзіла ўсяму інстытуту..."

...Перад дэканам хірургічнага факультэта медінстытута Паўлам Андрэевічам Валькевічам стаяў бяззвусы юнак, поўны годнасці. Разумныя карыя вочы глядзелі ўпэўнена, але без ценю выкліку.

— Сядайце, — прапанаваў Валькевіч, узяў у рукі танюсенькую асабовую справу студэнта Стрункевіча. — Тут мала што можна вычытаць, тым больш зразумець матывы вашага ўчынку. Толькі была гаспадыня, у якой вы да нядаўняга часу кватаравалі...

Сымон не адразу ўцяміў сэнс гаворкі, а калі ўнік, падумаў пра магчымыя наступствы, стала млосна, кроў хлынула да твару,

заняло дыханне. Чаго-чаго, а такога падвоху ад "простай" Іванаўны, як яна сябе да месца і не да месца называла, не чакаў. Усё ж саўладаў з разгубленасцю, загаварыў роўна, пераканаўча:

— Сваіх даляраў у мяне няма. Аплачваюць кватэру бацькі. Кожны месяц, дзясятага чысла, прыязджаюць, аддаюць грошы ў рукі гаспадыні, — патлумачыў Сымон. — Мне пакідаюць на кішэнныя расходы, але беларускімі.

Павел Андрэевіч працягваў распытваць пра студэнцкае жыццё-быццё, адначасна прыгладваўся, вывучаў хлопца. Урэшце спытаў:

— Што за чалавек гэта Іванаўна?

Сымон паціснуў плечукамі, унурыў галаву. Не расказваць жа, як сядзеў на лаўцы калі пад'езда, бо забыўся ключы ад кватэры. Выйшаў з пад'езда, падсеў падвышты мужчына, закурыў, палез з распытамі. Сымон адказаў неахвотна, сам не быў траплом і не любіў, калі лезлі ў яго справы. Аднак вымушаны быў сказаць, у каго жыве.

— Іванаўна спраўная баба, страказа, — бытта пахваліў мужчына. — Адно хітрая і слабая на язык...

З-за вугла дома ўласнай персонай, лёгкая на ўспамін, выруліла Іванаўна, і мужчына набраў у рот вады.

— Усё ж, што за чалавек ваша былая гаспадыня? — падаў голас дэкан. — За год жа можна было прыгледзецца?..

"А што я губляю? Скажу як ёсць. Нутро пераелі яе прыдзіркі..."

— Робіць раздатычай у бальніцы. Цягае прадукты. А як чалавек? Любіць пахаванні. На ўсіх, што ў пад'ездзе і ва ўсім доме, бывае. Пасля расказвае, хто быў, што гаварылі. А яшчэ любіць жahlівыя гісторыі і стыхійныя бедствы...

— Як гэта? — здзівіўся Валькевіч.

— Ну, пахаванні і стыхійныя бедствы для яе нібы святы душы. Яна ажно трымціць уся, калі апавадае. Увогуле, свято лішні раз не ўключы, нікога да сябе ў пакойчык не запрасі, разувацца трэба, нават зімою, ля парога... Аднаго разу сеў чытаць вечарам і... зачытаўся. Яна зайшла, не пагрукалася, выключыла святло. Сказала, што многа чытаць шкодна для зроку.

— А вы што?

— Я ёй, канечне, адказаў, не стрымаўся. Яна пасля таго мяне неўзлюбіла.

— Што вы ёй такога выдалі? — павесялеў дэкан.

— Скажаў, што шмат чытаць шкодна для зроку. Мала чытаць — шкодна для галавы. Увогуле нічога не чытаць — шкодна і для зроку, і для галавы, і для душы... Яна забылася, калі газету ў руках трымала...

Дэкан усміхнуўся, у знак згоды кінуў галавой.

— Давайце, Стрункевіч, так дамовімся: рашэнне па вас мы прымем пасля сустрэчы з вашымі бацькамі. Запрасіце іх, няхай тэрмінова прыязджаюць. Няхай не марудзяць. Зразумелі? — дапытліва паглядзеў у вочы Сымону, скончыў: — А вам, малады чалавек, раю як сыну: праз усё жыццё ўхіляйцеся ад ліхіх людзей. На выгляд яны могуць здавацца простымі, на самай справе простых людзей не бывае.

На вуліцы ачунаў, уздыхнуў на поўныя грудзі, расправіў плечы, нібы скінуў невыносны цяжар, падумаў: "Мабыць, у жыцці самога дэкана "простыя" людзі нямала яго крыві папілі... Трэба ехаць у вёску да бацькоў".

Настаўнік гісторыі Пятро Ціханавіч Стрункевіч лічыў сябе асобай дасведчанай у пазнанні людской натуры. Сунуў у хцівыя рукі Іванаўны паўсотні даляраў і супакойўся. Тым больш што ў кожнае сваё наведванне акрамя прысмакаў сыну прывозілі вясковых гасцінцаў гаспадыні кватэры. Атрымаўшы абяцанне не агалошваць сумніцельны канфлікт, з лёгкай душою паехаў з жонкай да хаты. Пятро Ціханавіч быў чалавек даверлівы.

Іншая іпастаць маці Сымона, выкладчык хіміі Зінаіда Андрэеўна. Бадай што, з першай сустрэчы Іванаўна ёй не спадалася. Яна так і сказала мужу: "Языкам мянціць спраўна, аж залішне. Толькі вочкі

надта бегваюць. Што ў яе ў галаве круціцца — адзін Бог ведае. Ой, баюся за нашага Сымона".

— Не бяры да галавы, — супакойце жонку Пятро Ціханавіч. — Яна простая вясковая кабета, пацерлася ў горадзе, нахапалася вярхоў, як сучка блох, вась і паказвае сваё "я". Ды-ы-ы, Сымон не дзіця, калі спатрэбіцца — пастаіць за сябе.

Сэрца маці, найлепшы сейсмограф, шчы-мела, балела, чула нядобрае. Вось апасенні і спраўдзіліся.

— Добра, сыноч, што прыехаў і ўсё раскажаў, — выслухаўшы сына, як мага спакойней сказала Зінаіда Андрэеўна. — Цяпер ведаем, у які бок кідацца...

Пятро Ціханавіч быў больш катэгарычны. Па праўдзе кажучы, казытала самалюбства: яго ды ашукалі!

— Аферыстка гэта Іванаўна! — абуралася ён. — Злосніца! Так абгаварыць невінаватага! Язык ёй адрэзаць і сабакам выкінуць!..

— Не трэба было грошы даваць, — разважыў Сымон. — Далі, значыцца, вінаваты...

— Што было рабіць?! — не супакойваўся старэйшы Стрункевіч. — Думаў, уладзім па-добраму. А яно вась як абярнулася... Не, хітрая жанчына без розуму — страшная бяда для людзей. Цяпер хоць стой, хоць падай... А-а-а, маці?

— Грошы... Грошы... Нездарма кажучы: бедны чалавек лепш, чым хлуслівы, — здалёк пачала Зінаіда Андрэеўна. — Мы не пабяднелі, а яна... Вось думаю, чаму чалавек недалёкі, малаадукаваны, можа вытварыць такое паскудства, якое чалавеку з двума трыма дыпломамі, нават каб вельмі хацеў, не пад сілу?

— Чаму?! Чаму?! — падхапіўся з крэсла, мудрагеліста загаварыў Пятро Ціханавіч. — Такія людзі не бачаць гістарычнай перспектывы, жывучы адным днём, без высокіх памкненняў. Уся іх істота, малакроўны духоўны свет падпарадкаваны аднаму: як ма-га паглуміцца над блізкім.

"Крыху напышліва бацька гаворыць, аднак амаль тое ж самае гаварыў дэкан, — падумаў Сымон. — Значыцца, паталогія мае месца ў жыцці. Толькі як з ёю змагацца?"

— Вазьміце хоць бы гэту дачніцу-каратышку, якая прыязджае са сваім карантышом! — не мог спыніцца Пятро Ціханавіч. — Яе ўжо людзі абыходзяць, баяцца рот раскрыць. Ведаюць ліхадзейскія помыслы, унікаюць бяды. Не-е-е... Хто абгаворвае, пляткарыць, таму ўгатавана пекла... І хто слухае крывадушнікаў, таго кара Боская не міне!

— Пагаварылі і хоціць, — падала голас Зінаіда Андрэеўна. — Будзем збірацца ў дарогу. Свет не без добрых людзей. Калі ты, сыноч, раскажаў праўду, падобна, дэкан не хоча цябе выключаць з інстытута...

— Можна накладваць швы, — глухім голасам сказаў хірург Стрункевіч.

"Сёння Сымон Пятровіч не ў гуморы. І са мною словам не перакінуўся..."

Хірург Стрункевіч не быў эгаістам і помс-лівым чалавекам. Прафесійна рабіў звычайную справу, ашчаджаў свой уласны гонар чалавека і гонар урача. "Здароўе — бясцэнны Божы дар, — думаў ён. — Калі ёсць хваробы, а яны будуць заўжды, такая прырода людзей, мусяць быць і тыя, хто лечыць немачы — урачы. Вось ляжыць Іванаўна (бач, хутка акрыяла!), яшчэ колькі хвілін таму была зусім коволая. На навошта чалавеку столькі хітрасці, страсцей, вераломства? Навошта так апекавацца сваёй нутробай?! Што гэта Волечка паглядвае на мяне нібы на нябожчыка?!"

Іванаўна сапраўды вярталася да жыцця. З твару знікала спалатнеласць, забегалі вочы, яна сілілася ўсміхнуцца Сымону і нават падзякаваць.

...У чарговы раз злавіўшы на сабе зацікаўлены, збянтэжаны погляд медсястры, Стрункевіч улучыў момант, абняў за плечы, нахіліўся, шапнуў:

— Асцерагайцеся, Волечка, вась такіх простых людзей. Яны сякуць па сэрцах і душах людскіх з пляча...

Жана ЛАШКЕВІЧ,
фота Яўгеніі Алефірэнкай

Кантраст першы: казачны

Мінскі рэжысёр Яўген Карняг ствараў сваё відовішча пяць фестывальных дзён па-за праграмаю — заяўку на спектакль “Інтэрв’ю з вядзьмаркамі” паводле найвядомых казак братоў Грым.

Тры паненкі мадэльнай знешнасці (а які вытанчаны грим!) пачынаюць прэс-канферэнцыю: імпэтна, тэмпераментна, варожа. Паўгадзіны яны перахопліваюць адна ў адной мікрафоны, замінаюць, пагражаюць, зневажаюць і вокамгненна робяцца паплетніцамі ў змове дзвюх супраць адной; натуральна, кожнай карціць выказацца першаю. Ролям і дзеянню яшчэ бракуе развіцця, — іх трэба вышукваць у казках і прыдумваць разам з тэкстам, але актрысы ўдала імправізуюць, выдаючы з сябе адначасова персанажаў Шэкспіра і дзіцячых жудзікаў, міфічных уладарак лёсу і зорак шоу-бізнесу, нядобрых чараўніц з мультфільмаў і вядомых жанчын-палітыкаў... Спроба Яўгена Карняга — не так рэжысёрская, як аўтарская заява на бліжэйшую тэатральную будучыню. Ён увасабляе ідэю, і яна можа зрабіцца падставай для дыктоўнага відовішча. А можа і не зрабіцца. А можа і зусім не спраўдзіцца. У тэатры ўсяляк бывае. Ці рызыкне Магілёўскі абласны тэатр, ці паспрые таму, каб рэжысёр выказаўся нароўні з ягонымі персанажамі?

Звычайная практыка рэпертуарнага тэатра не заахвочвае рэжысёрскую магію. Трэба адмыслова загартавацца, каб не зважаць на штодзённы нястачы і дамагчыся свайго, — мастацкай вартасці сцэнічнага твора. На фестывальных сустрэчах наракалі, што пачаткоўцу ад рэжысуры няма дзе кшталціцца; замежжа (напрыклад, Масква) не можа прыняць усіх ахвотных; дэбютную пастаноўку ў сталічным тэатры дастаць немагчыма... Колькі ў гэтым шчырае праўды? Валерый Анісенка, мастацкі кіраўнік і дырэктар Рэспубліканскага тэатра беларускай драматургіі, цяплява ўдакладняў: ня-

Міжнародны маладзёжны форум, задуманы ды здзейснены ў Магілёве пад назвай М.@rt.кантакт, сёлета адбыўся шосты раз.

Тэатр усё яшчэ здзіўляе: спалучэннем і ўзаемадзеяннем руху, колеру і гуку, вадкасцей і рэчываў... Часам вялікая сцэна прыдаецца якраз для аднаго акцёра (у монаспектаклі), а колькім выканаўцам, падтрыманым аркестрам і балетам, цяжка засяродзіць на сабе ўвагу аднае залы... Здараецца, што сонечная фестывальная раніца афарбавана ў чорнае: у так званым “чорным кабінце” сцэны вядуць рэй вядзьмаркі ў чорных строях; а фестывальны вечар прэзентуе лагодных бялюткіх казачнікаў... Фестывальныя кантрасты Магілёва відавочныя. Крытыкі слухна зважалі на адыход тэатральнай класікі, мадэрнізму і постмадэрнізму. Форум спрыяў досведу ў тэатральнай магіі: мяшаем-мяшаем уяўнае варыва, кідаем-кідаем у сцэнічны кацёл, вывяраем-узважаем складнікі разам з гледачамі...

М.@rt.КАНТРАСТы

ма дзе і немагчыма... там, дзе хочучь, жадаюць і прагнуць маладыя рэжысёры — у нацыянальных акадэмічных тэатрах? Не падыходзіць РТБД? Новы драматычны? Тэатр юнага гледача?..

Як навучальны дапаможнік па стварэнні гэтак званага аўтарскага спектакля, дзе “нялішняе і невыпадковае” на сцэне робіцца абавязковым дасціпным складнікам твора, збіраецца, зліваецца і ўтварае адзінае і суцэльнае, можна скарыстоўваць спектакль Ніны Дзімітравай і Васіля Васілева-Зуека “Тата заўжды мае рацыю” паводле Андэрсена (назву варта было б перакласці паводле самога казачніка — “Што муж ні зробіць, тое і добра”). Казка Андэрсена перачытана сучасна і вынаходліва, але з вялікай павагай да першакрыніцы...

З велізарнымі санкамі, поўнымі дасціпнага рэквізіту, з’яўляюцца выканаўцы-казачнікі, каб распавесці пра

дзівакаватага Мужа і Жонку, заўжды гатовую падтрымаць і ўхваліць свайго люблага. Усё на сцэне афарбавана ў адзін — белы — колер. Усё мае адну — пухнатую і мяккую — фактуру. Сцэнічная краіна Данія, пра якую вядуць гаворку акцёры, засыпана снегам траха не пад самыя дахі. Снег — бялюткія скруткі фліса (новы матэрыял — новыя магчымасці!), а калі зямлю сцінае мароз, з санак з’яўляюцца стэплеры і раскручаны фліс літаральна скабіцца да сцэнічнае падлогі. Лыжныя кій ўтвараюць абрысы пахілае хаціны, робяцца складнікамі каня, каровы і авечкі, якіх Муж, апынуўшыся на кірмашы, будзе мяняць адно на другое, а кошык — ажно “шведскім салаўём”, які ў выніку робіцца курыцай. Старая коўдра на дзірках ператвараецца ў прасцірадла для кірмашовага фатографа, а фотаапарат — у ліхтар. Ён прапануецца ў якасці бонусу да курыцы, якую Муж выменьвае за авечку...

Тэатр з Сафіі спалучае гэтак званы “жывы план”, прадметы, аб’екты і лялькі, дзе ролю атрымлівае кожная драбязя і дзе няма ніводнае драбязы: усё ўзбудняецца і гуляе, — адшыкоўных мужавых вусоў да плеўкі на малацэ і пенкі на

піве. Мноства сваіх персанажаў акцёры ўвасабляюць, даючы да ўбрання пэўныя дэталі і аксесуары (напрыклад, мяняючы галаўныя ўборы). Аб’ект на сцэне можа ператварыцца ў прадмет (гульня з шынком, які робіцца сасудам для піва і перакідваецца ў вясковую хаціну), прадмет — у ляльку: з торбы з’яўляюцца карова і авечка, а варта авечку ўскінуць на плячук, і яна адыграе ролю дуды (гульня з вонкавым падабенствам і ўжываннем рэчаў).

Адметная казачная кульмінацыя адмыслова пражываецца Жонкай — Нінай Дзімітравай, якая ацэньвае паводзіны Мужа цалкам зразумела: ну які ідыёт змяняе каня на мех гнілых яблыкаў?! Але, раўнуючыся па персанажах Андэрсена, актрыса разыгрывае эцюды на пераадоленне — здзіўляецца, крыўдуе, лютуе... і ўголас ўхваляе дзеянні персанажа, якога іграе партнёр! Праўдзівы казачны кантраст завяршае дзеянне: старое жыццёвае павучанне шанаваць і паважаць адно аднаго ўспрымаецца адкрытым цём.

На здымках: сцэны са спектакляў “Інтэрв’ю з вядзьмаркамі” і “Тата заўжды мае рацыю”.

Анатоль МАЗГОЎ

Яркасць фарбаў, шматстайнасць стыляў, тэхнік, матэрыялаў прадстаўленых тут тэатральных касцюмаў і аксесуараў уражвае. Многія з іх, паводле слоў касцюмера Людмілы Гудзілінай, выкананыя з самых звычайных матэрыялаў: старых спадніц, фіранак, рэшткаў тканіны, напрыклад. Пры гэтым майстрыха валодае ўнікальнай здольнасцю ператварэння рэчаў, якія пасля апрацоўкі набываюць цалкам гожа тэатральны выгляд.

“Асаблівасць маёй працы ў тым, што я абсалютна не ўмею кроіць, — пажартавала на вернісажы Людміла Гудзіліна. — Я толькі адрэзаю там, дзе лішняе, і прышываю туды, дзе бракуе”. Яна нарадзілася ў пасляваенным Барысаве. У 16 гадоў стала актрысай Барысаўскага народнага тэатра. Скончыла Мінскі

Які ж тэатр без касцюмаў!

Да Міжнароднага дня тэатра прымеркавана выстаўка “Тэатр! Тэатр? Тэатр...”, якая адкрылася ў Барысаве ў мастацкай галерэі “З’ява”. Аўтарамі экспазіцыі сталі Людміла Гудзіліна (тэатральныя касцюмы), Валерый Пчолка (фота) і Таццяна Сяргіенка (біжутэрыя і фрывалітэ).

педагагічны інстытут як лагaped вышэйшай катэгорыі. Іграла ў тэатры і пачала ствараць тэатральныя касцюмы, спачатку для сябе, затым для іншых акцёраў, усяго — больш як 150 адзінак! Самыя вялікія калекцыі — больш як 30 касцюмаў — былі зробленыя для спектакляў тэатра “Відарыс”: “Прышэсце” паводле рамана У. Караткевіча “Хрыстос прыязміўся ў Гародні” і “У Вероне карнавал” паводле п’есы Р. Горына “Чума на абедзве вашы хаты”.

Увагу наведвальнікаў выстаўкі прыцягваюць каляровыя і чорна-белыя фотаздымкі Валерыя Пчолкі, які экспануе хроніку тэатральнага і “кіношнага” жыцця горада Барысаве. Аўтар эксклюзіўных здымкаў нарадзіўся ў 1963 г. на Мядзельшчыне, а з 1985 года жыве ў Барысаве. Па прафесіі ён цясляр, але мае шмат захапленняў. Адно з іх — мастацкая фатаграфія. Яго лепшыя здымкі можна ўбачыць на розных выстаўках.

Элегантны дадатак да экспазіцыі — каля 70 эксклюзіўных работ Таццяны Сяргіенкі: біжутэрыя і фрывалітэ. Ёсць тут калье, падвескі, бранзалеты, завушніцы і брошкі. Упрыгожванні плятуцца з тонкіх трывалях нітак і дэкаруюцца пацеркамі. Таццяна Міхайлаўна таксама мае дачыненне да тэатра: яна — маці колішняга рэжысёра тэатра-студыі “Трыумф” Барысаўскага гарадскога палаца культуры Сяргея Сяргіенкі і свякроў цяперашняга

кіраўніка студыі Кацярыны Янушэўскай.

Таццяна Сяргіенка мае адукацыю тэхніка-тэхнолага па апрацоўцы металаў, але ўжо з маладосці захаплялася дэкаратыўным мастацтвам: гафтам, габеленамі, вязаннем, шывам. Тэхнікай фрывалітэ займаецца з 1994 г., а з 2003-га працуе ў тэхніцы анкарс (дэкарыраванае фрывалітэ). У 2009 г. яна стала дыпламантам абласнога фестывалю нацыянальных культур у Маладзечне, а праз год — лаўрэатам Усебеларускага фестывалю нацыянальных культур у Гродне.

Выстаўка “Тэатр! Тэатр? Тэатр...” працуе да 10 красавіка, прычым упадабаныя ўзоры біжутэрыі і фрывалітэ ахвотнікі могуць набыць.

Слова краязнаўцы

Алена Болван са Свіслаччыны разважае пра роллю Цэнтральнага Бюро Краязнаўства пры Інбелкульце ў развіцці айчыннай рэгіяналістыкі:

— 1920-я гады — перыяд плённага вывучэння краязнаўства. І звязаны гэты ўздым з адкрытым у канцы 1923 года Цэнтральным Бюро Краязнаўства, якое дзейнічала на правах пастаяннай камісіі пры Інстытуце беларускай культуры і стала асновай для фарміравання і далейшага развіцця навукі. З яго ўсё і пачыналася.

Мэта ЦБК заклочалася ў тым, каб забяспечыць беларускую навуку неабходным матэрыялам па краязнаўстве не толькі ў вузкім сэнсе, але і ў шырокім. Прымаліся матэрыялы па гісторыі, заалогіі, батаніцы, геалогіі; ствараўся слоўнік жывой беларускай мовы, запісваліся народныя песні, казкі, байкі, замовы; адбывалася рэгістрацыя помнікаў старасветчыны і іх ахова, ствараліся археалагічныя карты, збіраліся экспанаты для музеяў. Больш таго, працу Цэнтральнага Бюро Краязнаўства нельга абмежаваць толькі гэтым спісам.

Для лепшага здзяйснення мэт і задач на тэрыторыі тагачаснай Беларусі была створана цэлая сетка краязнаўчых арганізацый, куды ўваходзіла мясцовае настаўніцтва. Актыўна да ўдзелу ў гэтым руху прыцягваліся і вучні. Мэтай апошняга, як лічылі ў ЦБК, было пашырэнне сярод вучняў школ беларускай мовы, паколькі праца Бюро, ды і ўвогуле ўсяго Інстытута беларускай культуры, вялася, у большасці, на роднай мове.

Краязнаўчая ідэя сапраўды сталася вельмі папулярнай і хутка пачала набіраць сілу. Пра гэта сведчаць Усебеларускія краязнаўчыя з’езды, на якіх прысутнічалі таксама і правінцыяльныя краязнаўцы. У 1925 годзе ўбачыў свет і перыядычны друк ЦБК — часопіс “Наш край”. У ім свае працы публікавалі В. Ластоўскі, У. Ігнатоўскі, І. Каранеўскі, Я. Віткоўскі і іншыя супрацоўнікі Інбелкульту.

Але ў хуткім часе “вальнадумству”, свабодзе кіравання прыйшоў канец: Інстытут беларускай культуры, а таксама і Цэнтральнае Бюро Краязнаўства былі пастаўлены пад пільны нагляд Кампартыі. Асабліва гэта было відаць па публікацыях “Нашага краю”, дзе адной з галоўных тэм стала тэма рэвалюцыі. Ды і назва стала адпавядаць таму часу — “Савецкая краіна”.

Да апошняга ўздыху — даследчык...

Пайшоў з жыцця вядомы краязнавец і даследчык Веткаўшчыны Уладзімір Цэйкін. Так атрымалася, што гутарка з Уладзімірам Уладзіміравічам у “ЛіМе” за 18 сакавіка 2011 г. стала яго апошнім словам.

Шчыры, сумленны чалавек, выдатны знаўца свайго краю пакінуў пасля сябе шэраг кніг пра вёскі Веткаўшчыны. Яны складаюць гонар не толькі аўтару, а і ўсяму айчыннаму краязнаўству. Да апошняга ўздыху ён не выпускаў з рук алоўка, імкнуўся паспець дапісаць кнігу пра родную вёску Радуга. Але цяжкая хвароба апярэдзіла, 22 сакавіка яго не стала...

Светлая памяць пра Уладзіміра Цэйкіна застанеца ў сэрцах не толькі яго родных і блізкіх, а і ўсіх тых, хто ведаў гэтага незвычайнага, адоранага любоўю да Айчыны чалавека.

Лімаўцы

Музейны ўнікат

Надмагільны помнік — досыць рэдкі прадмет у калекцыях беларускіх музеяў. У асноўным гэта іх фрагменты, знойдзеныя падчас археалагічных раскопак. Да прыкладу, Гродзенскае надмагілле — частка помніка з выявай дзіцяці, што была знойдзена пры раскопках Мірскага замка і трапіла ў Гродзенскі дзяржаўны гісторыка-археалагічны музей. Таму знакамітае надмагілле Сапегаў з Гальшан, якое сёння захоўваецца ў Музеі старажытнабеларускай культуры Нацыянальнай акадэміі навук Беларусі, — сапраўдны рарытэт. Больш таго, гісторыя гэтага прадмета напоўнена драматычнымі падзеямі, некаторыя пытанні яго стварэння і першапачатковага знешняга выгляду застаюцца адкрытымі і сёння.

Надмагілле без містыкі

Марына ВЕСЯЛУХА,
фота Кастуся Дробава

Надмагілле Паўла Стэфана Сапегі, падканцлера ВКЛ, стрычнага брата Льва Сапегі, гаспадара Гальшан, і трох яго жонак: Рэгіны з Дубавіцкіх, Альжбеты Веселіні і Катажыны з Гаслаўскіх, трапіла ў Музей старажытнабеларускай культуры з парафіяльнага касцёла святых Іаана Хрысціцеля і Іаана Евангеліста ў Гальшаных у лістападзе 1978 г. Упершыню помнік згадвае Мацей Казімір Сарбеўскі ў 1625 г., затым, у 1635 г., — Марк Карона, айцец-францысканец, у прамове на пахаванне Паўла Стэфана Сапегі.

Гісторыя надмагілля цесным чынам звязана з гісторыяй касцёла. Ён быў узведзены па фундацыі гаспадара Гальшан у 1616 г. Менавіта ў гэтым храме Павел Стэфан Сапега і вырашыў пахаваць сваю першую жонку. Труна з яе цела была змешчана ў склепе пад падлогай, а ў самім касцёле, у капліцы, пастаўлена надмагілле — фігура жанчыны, апранутай па модзе часоў Рэнесансу, якая спіць з малітоўнікам у руках. Пазней тут жа былі пахаваны яшчэ дзве жонкі Паўла Стэфана. Усяго ж Сапега быў жанаты чатыры разы. Чацвёртай жонкай стала Сафія Даніловіч, яна перажыла мужа і пазней заказала фігуру Паўла Стэфана для помніка. Так апошняя кропка ў стварэнні Гальшанскага надмагілля была пастаўлена ў 1635 (калі памёр Павел Стэфан).

“Па сённяшні дзень адкрытым застаецца пытанне, які выгляд

яно першапачаткова мела, — расказвае дырэктар Музея старажытнабеларускай культуры, кандыдат мастацтвазнаўства Барыс Лазука. — Зыходзячы з той традыцыі, што ўжо склалася ў першай трэці XVII ст. у мемарыяльнай пластыцы Беларусі, можна меркаваць, што надмагілле было ярусным, прысценным: уверсе знаходзілася пліта, на якой рэльефам была паказана фігура Паўла Стэфана, а ўнізе гарызантальна былі размешчаны тры пліты з выявамі жонак, выкананыя раней. У XVIII ст. Гальшанскі касцёл быў адрамантаваны: яго сцены разабраны да падмурка і фактычна ўзведзены нанова. Разабралі і капліцу. Пасля рамонтнага надмагілля не вярнулі ранейшы выгляд — пліты былі пакладзены ў рад гарызантальна з невялікім нахілам. І ў такім выглядзе яно дайшло да XX ст., што пацвярджаюць фотаздымкі канца XIX — пачатку XX ст.”

У са-вецкія часы касцёл зачыняюць, і надмагілле пачынаюць разбіваць вандалы. Моцна былі пашкоджаны яго некаторыя дэталі. Супрацоўнікі Музея старажытнабеларускай культуры, якія ў той час многа ездзілі па Беларусі, не маглі назіраць за разбурэннем і прынялі рашэнне прывезці надмагілле ў музей. “Але гэта не апошняя кропка гісторыі экспаната, — адзначае Барыс Андрэевіч. — Тры гады таму падчас святкавання Дня музеяў да нас завіталі мінскія мастакі, сярод якіх быў Віктар Маркавец. Ва ўрачыстых абставінах ён ад імя беларускіх мастакоў уручыў нам падабраныя імі ў часы атэістычнай барацьбы кавалачкі надмагілля. Натуральна, значная частка адбітых дэталей страчана. Але па першых накідах твар адной з жонак мы можам поўнасна аднавіць. Радзе, што да помніка будуць дададзены не новыя часткі, а той самы мармур XVII ст.”

Акадэмік радзімазнаўства

Максім ЛАДЫМЕРАЎ,
Фота Марыны Весялукі

Грамадская, нацыянальная руплівасць Аляксея Пяткевіча вывела вучонага на ніву літаратурнага і гістарычнага краязнаўства, шырокі культуралагічны прастор. Яшчэ ў 1968 годзе даследчык выступіў у зборніку “Наднёманскія былі” з артыкулам “Сцежкамі роднага краю”. Два сэнсы гэтага цёплага слова “сцежкі” хавае тлумачальны слоўнік. Вузкая пратапаная людзьмі або жывёлай дарожка. І — кірунак, шлях дзейнасці, развіццё каго-небудзь, чаго-небудзь. Назваўшы так па волі абранай для напісання тэмы (а мо па іншай, болей высокай волі) тую даўнюю публікацыю, Аляксей Міхайлавіч пазначыў сваю дарогу на доўгія гады. Хто б і якім аспектам у вывучэнні культуры, літаратуры, мастацтва Гарадзеншчыны, увогуле гарадзенскай рэгіяналістыкі ні займаўся, без кніг А. Пяткевіча “Літаратурная Гродзеншчына: Мястцыны. Людзі. Кнігі”, “Пісьменнікі Прынёманскага краю”, “Маршру-

Аляксей Міхайлавіч Пяткевіч, якому днямі споўнілася 80 гадоў, даўно і трывала засведчыў сваё адметнае месца ў беларускай культуры і літаратуры. Працуючы многія дзесяцігодзі ў Гродзенскім дзяржаўным універсітэце імя Янкі Купалы, ён выйшаў за межы літаратуразнаўства, гісторыі беларускай літаратуры, у чым таксам сябе праявіў як грунтоўны даследчык.

ты кніжнага слова: 3 гісторыі кнігі, друку на Гродзеншчыне”, “Людзі культуры з Гродзеншчыны” не абыходзіся. Асабліва ўражлівым прыкладам краязнаўчай настойлівасці падаецца даведнік “Людзі культуры з Гродзеншчыны”. У ім Аляксею Міхайлавічу ўдалося раскрыць біяграфіі каля 600 ураджэнцаў

рэгіёна — мастакоў, пісьменнікаў, архітэктараў, вучоных-гуманітарных... І што адметна, пра многіх персанажаў гэтай кнігі “маўчаць” самыя сур’ёзныя энцыклапедыі.

Так, краязнаўства забрала час у вучонага-літаратуразнаўцы. Яшчэ ў 1963 годзе Аляксей Міхайлавіч абараніў

Але яшчэ не ўсе сакрэты надмагілля з Гальшан раскрыты. Так, адкрытым застаецца пытанне пра месца яго стварэння. Верагодней за ўсё, першыя фігуры (адна ці ўсе тры) маглі быць выкананы ў адной з майстэрняў Гданьска. Польскія гісторыкі нават называюць імя гаспадара такой майстэрні — скульптара ван дэн Блоке. Але такія высновы могуць быць аспрэчаны, бо грунтоўна яны толькі на параўнальным аналізе. Апошняя фігура, якая па стылістыцы крыху адрозніваецца ад трох папярэдніх, магла быць выканана беларускімі ці віленскімі скульптарамі.

Застаецца адкрытым і пытанне ідэнтыфікацыі асоб і выяў у помніку. Лагічна было б меркаваць, што ў ярусным надмагіллі ў цэнтры, пад фігурай Паўла Стэфана Сапегі была змешчана выява першай яго жонкі — Рэгіны Халецкай (Дубавіцкай), з левага боку — Альжбеты Веселіні, з правага — Катажыны Гаслаўскай. Менавіта ў такой паслядоўнасці яны паўстаюць на фотаздымку 1930 г., а ў цяперашні час — у Музеі старажытнабеларускай культуры.

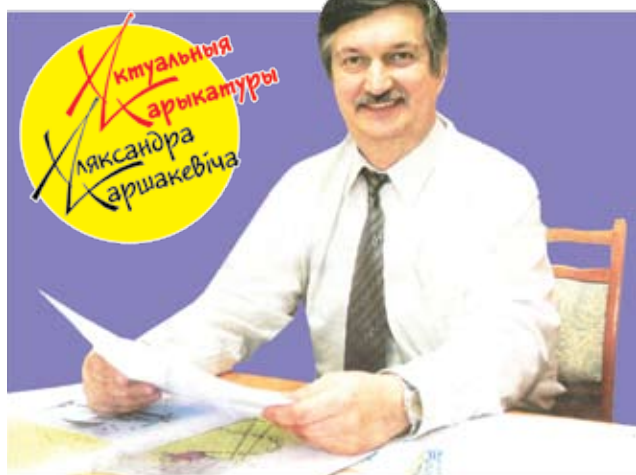
Варта заўважыць, што скульптурны надмагіллі на тэрыторыі ВКЛ упершыню з’яўляюцца ў XVI ст., у часы праўлення Стэфана Баторыя, калі ўзмацніліся сувязі з Італіяй. Ужо ў XVII ст. тут ствараліся розныя надмагільныя помнікі: прысценныя бюсты, выявы з уклечанымі фігурамі, ярусныя надмагіллі (што аказаліся найбольш тыповымі для шляхецкай культуры ВКЛ). Адметна і тое, што надмагілле Сапегаў не было сапраўдным помнікам. Паколькі пад скульптурамі не было самога пахавання (целы знаходзіліся ўнізе, у склепе), фактычна гэта былі мемарыяльныя скульптуры. Традыцыя аддзялення месца пахавання ад мемарыяльнага знака прысутнічае і сёння ў выглядзе помнікаў і мемарыяльных дошак на будынках.

На здымку: надмагілле Сапегі з Гальшан.

дысертацыю. У 1981 годзе пачыла свет яго манаграфія “Сюжэт. Кампазіцыя. Характар: аб прозе Кузьмы Чорнага”. Артыкулы гродзенскага вучонага — у складзе “Гісторыі беларускай дакастрычніцкай літаратуры” (Мінск, 1960), “Гісторыі беларускай літаратуры XIX — пачатку XX стагоддзя” (Мінск, 1981). І ўсё ж зробленае на сцэжках, на шырокім шляху краязнаўчай увагі да Гродзеншчыны не меней, а мо нават і шмат болей узвышае асобу вучонага як даследчыка са сваімі здзяйсненнямі і важкімі ўплывамі на развіццё не толькі асветніцкай думкі, але і ў патрыятычным выхаванні ўсіх, хто адкрывае для сябе старажытны край, хто зважае на плён працы, здабыткі папярэднікаў. А сцежка Аляксея Міхайлавіча яшчэ доўжыцца, набывае новую шырыню, вядзе да новых прастораў.

КАРЫКАТУРА = ЖУРНАЛІСТЫКА + МАСТАЦТВА

Свае манера і сакрэт

Некалькі гадоў запар пры падтрымцы Міністэрства інфармацыі напярэдадні Дня смеху ладзяцца выставы гумарыстычнага малюнка і карыкатуры. Гэта стала добрай традыцыяй і дазволіла акіэнтаваць увагу на беларускай карыкатуры.

Сёлета, у юбілейны для «Вожыка» год (у ліпені і адзінаму ў рэспубліцы дзяржаўнаму выданню ў галіне сатыры і гумару спаўняецца 70 гадоў), адкрыецца выстава карыкатур, гумарыстычных малюнкаў, шаржаў супрацоўніка гэтай рэдакцыі, вядомага мастака-карыкатурыста Аляксандра Каршакевіча.

Кажуць, чалавеку трэба нарадзіцца сама ме-ней двойчы. У яго, Аляксандра Каршакевіча, так і атрымалася. Нарадзіўшыся першы раз (а гэта здарылася 26 красавіка 1956 года), ён заплакаў. Нарадзіўшыся другі раз, ён засмяяўся. Гэта ўжо было ў 1982 годзе, калі ўпершыню надрукаваўся ў «Вожыку». Цяпер усе зразумелі: нарадзіўся новы карыкатурыст. За што толькі не хапаўся нованароджаны. Спрабаваў і гітару вярэдзіць, калі далучыўся да народнага тэатра аўтазавода. А вось калі ўзяўся за пэндзаль, дык не выпускае яго з рук і па сённяшні дзень. Скончыўшы мастацкае вучылішча імя Глебава, паспрабаваў мастакоўскага хлеба ў часопісах «Парус», «Гаспадыня», газеце «Ха-ха». Але найбольш упэўнена адчуў сябе ў часопісе «Вожык».

Мастак-карыкатурыст — чалавек заўсёды непрадказальны. Малючы шаржы, смешнае ён часта шукае і знаходзіць у самой сур'ёзнасці чалавека. Ну а ў карыкатуры, напэўна, самае галоўнае — гэта ўмелы паварот ад звычайнага да зусім нечаканага. Карыкатурыст заўсёды пачувае сябе здабытчыкам смеху. І ўсё ж у гэтым незвычайным «паляванні» найпершай задачай ён ставіць для сябе «адстрэльванне» самой тэмы.

«Найцяжэйшым з усіх грахоў з'яўляецца маркота», — кажа мастак Аляксандр Каршакевіч. Адсюль ён і выводзіць сваю галоўную задачу пазбаўляць чалавека ад гэтага самага «грэху». І тое, трэба сказаць, яму ўдаецца. Пра што і сведчаць шматлікія карыкатуры, якія друкаваліся не толькі ў «Вожыку», але і ў польскім часопісе «Szpilki», у венгерскім — «Ludas Matyi», а таксама яго шаржы на калег, вядомых літаратараў і дзеячаў культуры. Акрамя ўсяго А. Каршакевіч малюе коміксы, афармляе кнігі. «Я чалавек непераборлівы, — прызнаецца мастак. — Малюю карціны, распісваю інтэр'еры, а калі папрасяць, не адмаўляюся ад выканання рэкламных стэндаў».

Існуе даўняе перакананне, што ўсе гумарысты самі па сабе людзі сумныя. Некаторыя з іх сапраўды пакідаюць у акружаючых менавіта такое ўражанне. З Сашам заўсёды весела. Смехам ён напачатку зараджаецца сам, а потым апраменьвае ім іншых. У гэтым, відаць, і схаваны сакрэт самога мастацтва смеху. Хоць у кожнага ў гэтым сэнсе яшчэ ёсць і свае, асабістыя сакрэты.

Малюнкі
Аляксандра Каршакевіча

Вожык

У Дзень смеху — самага вясёлага свята на свеце — людзі павінны ўсміхацца і жартаваць. І хто, як не “Вожык”, ведае, як зрабіць чалавека вясёлым (а значыць, і шчаслівым). У юбілейным годзе — у ліпені “Вожыку” спаўняецца 70 гадоў — альманах чакаюць прыемныя змены: з II паўгоддзя ён пачне выходзіць штоквартальна, і сустрэч з чытачамі стане ўдва разы больш! А яго старонкі па-ранейшаму будуць напоўненыя дзе

мяккім, добразычлівым гумарам, дзе колкай сатырай, дзе добрай усмешкай і тонкай іроніяй... Бо “Вожык” — гэта фельетоны, сатырычныя апавяданні, байкі, вершы, гумарэскі, пародыі, эпіграмы, мініяцюры, п’есы, сцэнкі, прыпеўкі, карыкатуры, коміксы — словам, усё тое, што завецца сапраўдным беларускім гумарам... Таму чытайце, пішыце, малюйце, усміхайцеся і — не забывайцеся падпісвацца на “Вожык”!..

Думкі ўголас

► Атрымліваць задавальненне ад работы можа кожны. Але не кожны мае такую работу.

► Кіраўнік кіруе, падначаленыя падначальваюцца, а хто ж працуе?

► Дурні шукаюць лепшыя месцы. Разумныя — займаюць іх.

► Тое, чаго ты хочаш, — не збываецца. Тое, чаго ты не хочаш, — збываецца. Значыць, трэба не хацець таго, што не збываецца.

► Шанц даецца кожнаму. Калі пашанцуе.

► Служба бяспекі — небяспечная служба.

► Якая марская зорка не марыць стаць акіянскай?

Дунька ШЫП,
г. Мінск.

► Колькі жанчыну ні хвалі, усё роўна не перахваліш.

► Колькі свінню ні кармі, сланом не стане.

Віктар ЛОЎТАЧ,
Гомельская вобласць,
г. п. Акцябрскі.

► Залатыя хлопцы паехалі на Алімпіяду, а дахаты нават бронзу не прывезлі...

► Футбольны матч пакінуў незабіваемае ўражанне.

► Захаваць фігуру можна не толькі ў шахматах.

Кастусь КАРНЯЛЮК,
г. Віцебск.

Эпіграмы

Расціслаў БЕНЗЯРУК

Уладзімір Мазго

Наш Валодзя — ого-го! —
Кажуць так куміры. —
Дацягніся да яго,
Да Уладзіміра.
Добра ведае Мазго,
Дзе, калі і для чаго!

Леанід Галубовіч

Між дзяўчат ЛеГал бываў,
Між Аксан ды Жэняў.
Пастаянна даставаў
“Зацэмкі з кішэні”.
А дзяўчаты: “Ай-яй-яй!
Можна, з’ехаў з глузду?
Лепей, хлопча, семак дай,
Каб было што лузгаць!..”

Пятро РАДЗЕЧКА

Казімір Камейша

Не пытайце у Камейшы:
“Хто з паэтаў цікавейшы?”
Вам адкажа Казімір:
“Кожны сам сабе кумір.
А сапернік салаўя —
Пэўна, буду толькі я!”

Васіль ФЕРАНЦ

Умоўны рэфлекс

З натуры

З некаторага часу Ганна пачала заўважаць за сваім мужам незвычайныя дзівацтвы. Як пераехалі на новую кватэру, быццам здурнеў Мікола. Не з работы, як людзі, цягне што-небудзь дадому, а з хаты — на работу.

Мікола працаваў на хлебазаводзе — і раней дома заўсёды пахла свежым хлебам і буллкамі, былі запасы цукру, дражджэй, разынак і іншых прысмакаў. А цяпер? Мала таго, што ўсё гэта пакрысе перанёс на завод, дык і сёе-тое з хатніх рэчаў стараяцца завалачы ў свой цэх. То інструменты якія, то гайку, а то і посуд...

Урэшце Ганна вырашыла паказаць мужа псіхіятру.

Эскулап агледзеў незвычайнага пацы-

ента з усіх бакоў і, нічога падазронага не заўважыўшы, пачаў распытваць:

— Дзе вы жывяце, якая ў вас кватэра? Мікола расказаў, што жыве на вуліцы Дражджавой. Раней жыў у двухпакаёвай кватэры, а цяпер з жонкай — у аднапакаёўцы. Сын ажаніўся, давялося размяняць кватэру на дзве меншыя.

Вуліца Дражджавая праходзіла якраз паўз хлебазавод. Урач задумаўся:

— А ў якім доме вы жылі раней і ў якім цяпер?

Мікола адказаў.

— Усё зразумела! — усклікнуў псіхіятр. — Ваша ранейшая кватэра была на левы бок ад завода, так? А цяпер — на правы! Раней вы цягнулі ўсё з завода налева. Цяпер ваша кватэра ў супрацьлеглым баку, а вы па звычцы цягнеце ўсё налева. Умоўны рэфлекс, левы, так бы мовіць, сіндром...

Жонцы ўрач сказаў, што з цягам часу гэта пройдзе, трэба толькі выпрацаваць іншы рэфлекс, перайсці на “правы” сіндром — і ўсё наладзіцца...

Малюнак Аляксандра Каршакевіча

Уладзімір ПРАВАСУД

Навіна

Байка

Сарока на хвасце прынесла навіну.

Не важна нам — адкуль,

Не важна нам — якую.

Ды ўжо Зязюля пра яе кукуе,

На вуха Муха шэпча штось Слану.

А той Мядзведзь кажа па сакрэту.

Мядзведзь — Ласю...

А Лось панёс далей...

І ўжо праз пэўны час ад навіны ад гэтай

Узрушан кожны Звер

І кожны Верабей.

І ці то ноч у лесе,

Ці то ранне,

Адно ва ўсіх пытанне:

— Ці чулі вы?

— Не чуў. А што?

— Гавораць,

Гарыць якоесь мора.

— Далёка?

— Не, паблізу дзесь.

— Ад мора, кажучь, можа загарэцца лес...

Бывае так: ад цёткі і да цёткі

Разносяцца па вёсцы плёткі.

Анекдоты

— Калі быў залаты век?

— Калі людзі не ведалі золата.

* * *

— Купіце выйгрышны білет!

— А я не хачу нічога выйграваць.

— Тады якраз для вас у мяне ёсць білет, які нічога не выйграе!..

* * *

— Мама, якое будзе заўтра надвор’е?

— А гэта, сыноч, залежыць ад сіноптыкаў.

* * *

— Учора я цудоўна правёў вечар!

— Напэўна, былі ў тэатры?

— Я — не, там была мая жонка.

* * *

— І ў мяне калісьці быў ідэал.

— Куды ж ён падзеўся?

— Я выйшла за яго замуж...

Юрый ЗЯНЬКО

Знаўцы

Міні-сцэнка

Першы знаўца: — Цудоўнае палатно!

Другі знаўца: — Але, бадай, вы маеце рацыю. Надзвычайная тэхніка, выдажны мазок, дзівосная палітра фарбаў...

Першы знаўца: — Крамскі — гэта Крамскі!

Другі знаўца: — Прабачце, але гэта Рэпін.

Першы знаўца: — Выбачайце, але я мастацтвазнаўца і не магу памыляцца!

Другі знаўца: — А я дваццаць гадоў хаджу ў гэты музей і дакладна ведаю, хто аўтар гэтага палатна!

Дзяўчынка з блакнотам: — Гэта Сяроў, дзядзечкі.

Першы знаўца: — Гэтага не можа быць!

Другі знаўца: — Поўная бязглуздзіца і няведанне палотнаў вялікіх рускіх жывапісцаў!

Першы знаўца: — Якая некультурнасць! Як можна павучаць старэйшых!

Другі знаўца: — Адукаванасць маладога пакалення роўна нулю.

Дзяўчынка з блакнотам: — Прабачце, але пад карцінай пазначаны аўтар — Сяроў...

Пішуць студэнты...

♦ “Вернадскі ўнёс свой уклад у зямлю...”

♦ “Функцыя жывёл у экасістэме — чыстка лесу”.

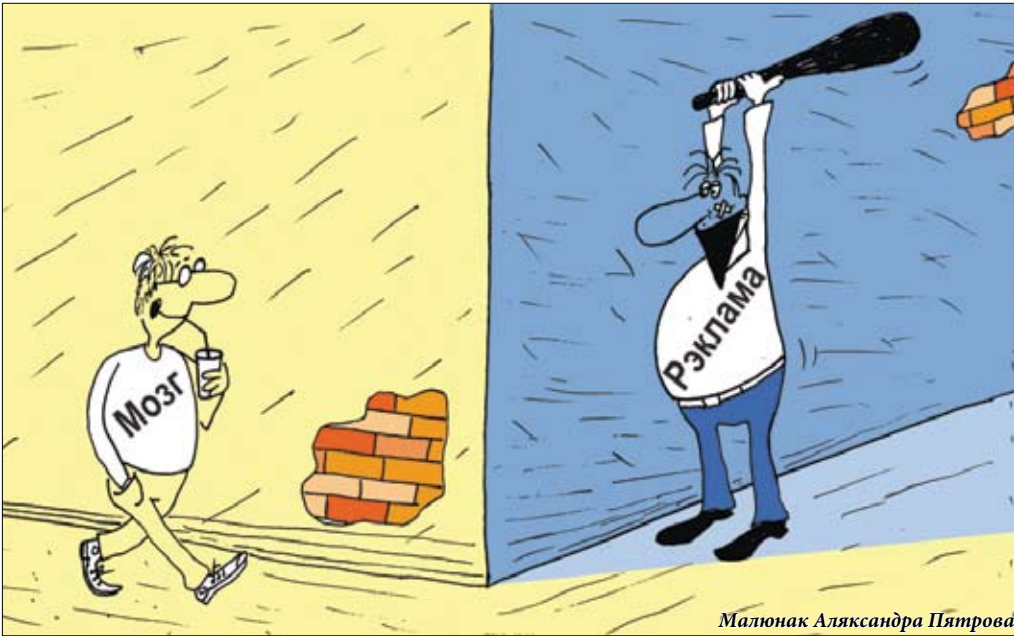
♦ “Асноўнай экалагічнай праблемай Палесся з’яўляецца мілітарызацыя”.

♦ “Прыродныя рэсурсы — гэта пясок, цэмент...”

♦ “Мастак-аніmalіст малюе аналалі...”

♦ “Дозу апраменьвання ад мабільнага тэлефона атрымаць нельга, бо ў ім няма чаму ўзбуджацца!”

Запісаў Сяргей ЛАПЦЁНАК,
г. Мінск.

Малюнак Аляксандра Пятрова

Ва ўсяго на гэтым свеце ёсць пачатак: у рэчкі, у кнігі, у дня і года, у любой песні або казкі. А шматлікія гісторыі можна пачаць словамі: “Даўным-даўно гэта было...” Але ў нашым выпадку гісторыя клуба абрэзкавага шыцця “Рошва” Полацкага цэнтра рамёстваў і нацыянальных культур пачалася адносна нядаўна. У гэтым цэнтры ў 2000 годзе былі створаны курсы шыцця з абрэзкаў. Так ужо надараецца ў нашым жыцці, што гэта старадаўняе, даступнае калісьці кожнай гаспадыні і майстрысе рамяство з цягам часу стала амаль забытым. Таму на першыя заняткі курсаў прыйшлі ўсяго пяць жанчын: нехта з цікаўнасці, а хтосьці — даведацца нешта новае. Не было літаратуры ды і выбару тканіны, але было вялікае жаданне тварыць прыгажосць сваімі рукамі, пазнаваць сябе ў творчасці.

Злучанасць твораў і творцаў

Віктар ЗАЯЦ

Першы год было цяжкавата: пошук спецыяльных тканін, малюнкаў, інструментаў для працы, крыніц інфармацыі. Затое кожнае новае адкрыццё было радасцю для ўсяго невялічкага калектыву. Пакрысе, крок за крокам, асвойваліся тэхнікі і прыёмы, назапашваўся багаж ведаў, знаходзіліся патрэбныя тканіны. І кожны новы выраб шчыра радаваў не толькі яго аўтара, а і ўсю групу.

Напрыканцы навучальнага года на суд глядачоў прадставілі першую, на сённяшні досвед, даволі сціплую экспазіцыю абрэзкавых вырабаў. І адразу стала зразумелым — мы на правільным шляху! Пасля летніх адпачынкаў работа курсаў узнавілася. Калектыў майстрых павялічыўся амаль удвая. Давялося распрацоўваць праграму другога года навучання, падрыхтоўваць дадатковыя матэрыялы. Ізноў лета: выніковая экспазіцыя амаль на цэлую невялікую выставачную залу, захопленыя водгукі наведвальнікаў і радасць ад таго, што здолелі парадаваць іх сваімі вырабамі. А пасля чарговых адпачынкаў надарылася неверагоднае — на курсы прыйшлі новыя “студэнткі”, а старэйшыя не захацелі разыходзіцца. Мы зразумелі, што гэта, магчыма, і ёсць пачатак той маленькай творчай каманды, у якой адзін дапаўняе другога, дзе нараджаюцца творчыя ідэі і ўвасабляюцца смелыя задумы, дзе жаночыя рукі ствараюць прыгажосць і адраджаюць такое забытае і адначасова такое

сучаснае і дэмакратычнае рукадзелле — абрэзкавае шыццё. У яго даўняя гісторыя і традыцыі. Зразумела, у яго няма нацыянальнай прыналежнасці, бо ва ўсім свеце, дзе была тканіна і спанатраныя гаспадыні шылі адзенне, заўсёды заставаліся абрэзкі. Але вытворчасць тканіны была дарагой, таму гэтыя абрэзкі ніколі не выкідаліся пасля раскрою. У вольныя хвіліны жанчыны рамантавалі імі дзіравую адзежу, шылі коўдры або кілімы... Праўда, у розных краінах і тканіна была рознай: шоўк, шэрсць, бавоўна, лён... Ды і традыцыі стварэння абрэзкавых узораў, як тэхнікі і прыёмы, былі адрозныя.

Пачалі шукаць назву для новага творчага калектыву. Паглядзелі адна на адну — якія ж мы розныя: па ўзросце, адукацыі, сацыяльным статусе. І назва, якую мы прыдумалі, найлепшым чынам адпавядала

ідэі аб’яднання. “Рошва” — так у беларускай мове называлася шво, якое злучае розныя дэталі крою народнага адзення. Упершыню калектыў майстрых прагучаў як “клуб” у 2004 годзе. Кірмашы на дзень горада, выстаўкі, майстар-класы, якія адкрывалі гараджанам і яго гасцям магчымасці абрэзкавага шыцця, нікога не пакідалі абыякавымі і з кожным разам збіралі ўсё больш глядачоў і прыхільнікаў.

У 2006-м маленькаму клубу шыцця з абрэзкаў “Рошва” было нададзена ганаровае званне “народны”. Кіруе ім і вядзе заняткі на курсах член Беларускага саюза майстроў народнай творчасці Ніна Ярмух. Напрыканцы таго ж года ў клубе нарадзілася ідэя зрабіць да 1145-годдзя Полацка падарунак любімаму гораду. Так склаўся знакаміты “Полацкі абярэг”. Удзел у яго стварэнні бралі белару-

сы, якія па волі лёсу жывуць у розных краінах, гараджане, школьнікі, жыхары многіх гарадоў Беларусі і проста людзі, чые сэрцы адкрытыя для добра і стасункаў. Работы, вырабленыя больш чым 370 майстрамі з 84 гарадоў 13 краін, майстрыхі клуба сшылі ў велізарнае палатно, якое на сённяшні дзень мае плошчу больш як 92 квадратных метры. Гэты праект быў ажыццёўлены дзякуючы падтрымцы Апарата Упаўнаважанага па справах рэлігій і нацыянальнасцей.

Пасля завяршэння “Полацкага абярэгу” наладзіліся сяброўскія кантакты з творцамі з розных краін. Прыкладам, майстры з горада Цісцед, што на поўначы Даніі, прапанавалі ідэю сумеснага праекта. Так, у 2008 годзе ўпершыню ў Беларусі быў здзейснены праект “Раўнд Робін”. Гэта своеасаблівае творчае пабрацімства зблізіла майстрых дзвюх краін і засведчыла, што для творчасці няма моўных перашкод і дзяржаўных межаў, а мова мастацтва — самая зразумелая і даступная.

Творчая скарбонка 2009-га папоўнілася яшчэ некалькімі маштабнымі і цікавымі праектамі. Па ініцыятыве і пры садзейнічанні Апарата ўпаўнаважанага па справах рэлігій і нацыянальнасцей ажыццёўлены праект “Вянок садружнасці”, у аснову якога пакладзена тэма садружнасці нацый, што жывуць на тэрыторыі Беларусі. Упершыню палатно “Вянок садружнасці” было прадстаўлена глядачам у мінулым годзе падчас правядзення міжнароднага фестывалю “Славянскі базар у Віцебску”.

Майстрыхі клуба неаднаразова бралі ўдзел у Міжнародным конкурсе па абрэзкавым шыцці “Еўраквілт”. У 2006 годзе абрэзкавыя пано Святланы Гарбаценкі ды Таццяны Захаранкавай адзначаны, адпаведна, дыпламамі II і III ступені. Але самае вялікае жаданне ўдзельнікаў клуба — ладзіць у нашай краіне конкурсы і фестывалі абрэзкавай творчасці. Як вядома, калі нечага вельмі хочацца і да гэтага імкнешся, то задуманае абавязкова спраўджваецца: у кастрычніку 2009-га быў праведзены фестываль абрэзкавага шыцця “Полацк-квілт-2009”. А цяпер вядзецца падрыхтоўка да другога аналагічнага фестывалю, які запланаваны на май 2012 года.

Дарадцам і кансультантам рубрыкі “Дзівасвет” выступае старшыня БСМНТ Яўген Сахута.

Водгукі і матэрыялы дасылайце на e-mail: lim_new@mail.ru з пазнакай “Дзівасвет”.

З глыбінкі

«Давайце жыць! Забудзем сум!»

Пад такой назвай у Круговіцкім СДК Ганцавіцкага раёна адбылася прэзентацыя зборніка вершаў мясцовага паэта Вячаслава Несцёрука. Былія вучні і калегі, а таксама дочкі паэта, павіншавалі яго з двайным юбілеем — 80-годдзем жыцця і 20-годдзем літаратурнай творчасці.

У Круговіцкую школу Вячаслаў Іосіфавіч прыехаў маладым настаўнікам пасля інстытута і да пенсіі выкладаў рускую мову і літаратуру, быў завучам. Складаць вершы пачаў яшчэ ў студэнцтве. Першыя вершы ён назваў выпадковымі. Больш сур’ёзна стаў пісаць, калі выйшаў на пенсію. “Як настаўнік рускай літаратуры, я ўсё жыццё вывучаў класіку. Пачаў пісаць сам, але доўгі час саромеўся паказваць свае творы”, — расказаў Вячаслаў Іосіфавіч. А пасля смерці жонкі вершы сталі для паэта выратаваннем ад адзіноты і пакут.

Так з’явіліся чатыры рукапісныя зборнікі вершаў: “Любови цветов”, “Рассветы и закаты” і два сшыткі пад назвай “Ночные мысли”. Каля ста лепшых вершаў з рукапісных зборнікаў увайшло ў першае друкаванае выданне Вячаслава Несцёрука пад назвай “Рассветы і закаты”, выдадзенае Ганцавіцкай раённай цэнтральнай бібліятэкай, “Боль, сум, усвядомленае мудрасць пражытых гадоў, а разам з тым імкненне да пошуку неразгаданых таямніц жыцця, — здаецца, менавіта ў гэтым сутнасць паэзіі Вячаслава Несцёрука”, — напісаў у прадмове да кнігі вучань паэта, вядомы пісьменнік Віктар Гардзей.

Ірына ДАМАРАЦКАЯ

Майстэрства рабіць габелены

Майстар-клас, прысвечаны габелену, правяла з навучэнцамі мастацтвазнавец мастацкай галерэі “З’ява” Барысаўскай цэнтральнай раённай бібліятэкі імя І. Каладзеева Анжэла Кудаква. Ён быў ужо другі па ліку з серыі запланаваных у рамках творчага праекта “Сузор’е рамёстваў”. Першы майстар-клас — па кардмейкінгу (вырабу ўручную віншавальных паштовак) — народная майстрыха праводзіла перад Новым годам з навучэнцамі Барысаўскага дзяржаўнага політэхнічнага каледжа.

Гэтым разам вучні 3 “Т” класа 8-й сярэдняй школы г. Барысава вучыліся ствараць аб’ёмныя нятаканы габелен — аплікацыю з нітак у выглядзе багоўкі, якая сядзіць на лісце дрэва.

— Праект “Сузор’е рамёстваў” разлічаны на адзін год, — распавяла А. Кудаква. — Заняткі будуць праходзіць раз у два месяцы. І дзеці падчас іх даведаюцца, што такое габелен, пэчварк, квілт, скраббукіт, кардмейкінг.

На гэты раз мы стваралі аб’ёмныя нятаканы габелен у тэхніцы “ізаніць”, выкарыстоўваючы нетрадыцыйныя прыёмы і сродкі: вочкі рабілі з перцу-гарошку, лускавінкі — з планшэтак ад таблетака, астатняе — з лімцы і звычайных ваўняных нітак. Я ім паказала, як рабіць нарыхтоўку з пап’е-машэ, як ляпіць, не пакідаючы слядоў, і іншыя маленькія сакрэты. Акрамя таго, я распавяла, як тчэцца габелен на Барысаўскім камбінаце прыкладнога мастацтва, пра нашых мастакоў Кішчанку і Стасевіча. Школьнікі здзівіліся, што нават маленькія малюначак тчэцца на працягу некалькіх гадзін.

Уладзімір КАРАТКЕВІЧ

Анатоль МАЗГОЎ

Афарызм

Леней за ўсё смяцца з сябе. Ніхто не крыўдуе.

ЛіМ	Выходзіць з 1932 года У 1982 годзе газета ўзнагароджана ордэнам Дружбы народаў Заснавальнікі: Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, ГА “Саюз пісьменнікаў Беларусі”, РВУ “Літаратура і Мастацтва” Галоўны рэдактар Алесь КАРЛЮКЕВІЧ	
Рэдакцыйная калегія:		
Анатоль Акушэвіч Лілія Ананіч Алесь Бадак Дзяніс Барсукоў Святлана Берасцень Віктар Гардзей	Уладзімір Гніламёдаў Вольга Дадзіёмава Уладзімір Дуктаў Анатоль Казлоў Алесь Карлюкевіч Анатоль Крэйдзіч Віктар Кураш	Алесь Марціновіч Мікола Станкевіч Мікалай Чаргінец Іван Чарота Іван Штэйнер
	Адрас рэдакцыі: 220034, Мінск, вул. Захарава, 19 Тэлефоны: галоўны рэдактар — 284-84-61 намеснік галоўнага рэдактара — 284-66-73 Аддзелы: публіцыстыкі — 284-66-71 крытыкі і бібліяграфіі — 284-44-04 прозы і паэзіі — 284-44-04 мастацтва — 284-82-04 навін — 284-44-04, 284-66-71 дадатка “Кніжны свет” — 284-66-71 бухгалтэрыя — 284-66-72 Тэл./факс — 284-66-73	Е-mail: lim_new@mail.ru Адрас у Інтэрнэце: www.lim.by Пры перадруку просьба спасылацца на “ЛіМ”. Рукапісы рэдакцыя не вяртае і не рэцэнзуе. Аўтары допісаў у рэдакцыю паведамляюць сваё прозвішча, поўнаасцю імя і імя па бацьку, пашпартныя звесткі, асноўнае месца працы, зваротны адрас. Пазіцыя рэдакцыі можа не супадаць з меркаваннямі і думкамі аўтараў публікацый.
	Набор і вёрстка камп’ютарнага цэнтра РВУ “Літаратура і Мастацтва”. Выходзіць раз на тыдзень па пятніцах. Выдавец: Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова “Літаратура і Мастацтва”. Друкарня Рэспубліканскага ўнітарнага прадпрыемства “Выдавецтва” Беларускі Дом друку г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79. Індэкс 63856	Наклад — 3051 Умоўна друк. арк. 3,72 Нумар падпісаны ў друк 31.03.2011 у 11.00 Рэгістрацыйнае пасведчанне № 7 Заказ — 1474 Д 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 М 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

